R.L. STINE

BLESTEMUL PREOTESEI

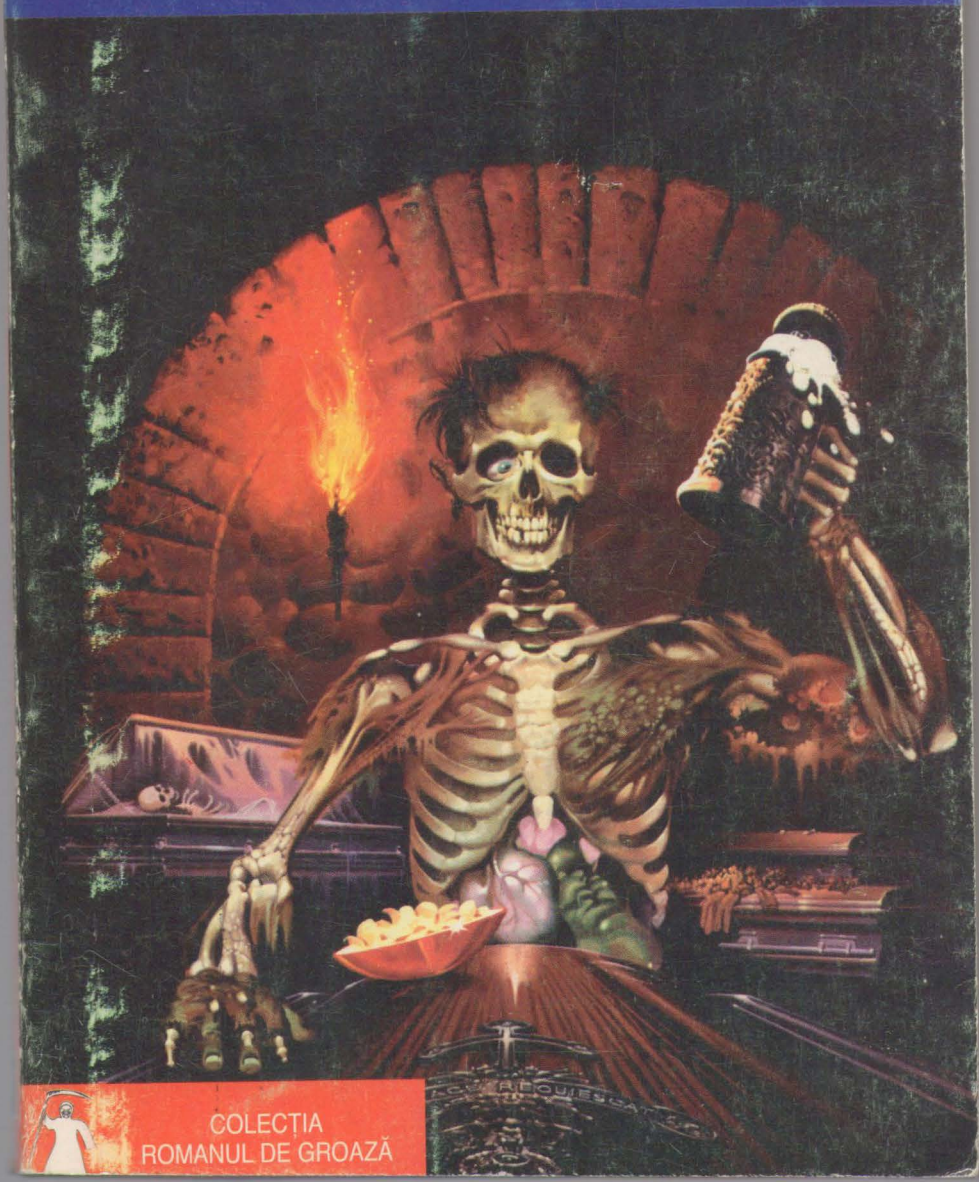

COLECȚIA
ROMANUL DE GROAZĂ

CAPITOLUL 1

Am văzut Marea Piramidă şi mi-s-a făcut sete.

Probabil din cauza acelui nisip. Aşa de uscat şi de galben, părea că se întinde pretutindeni. Din cauza lui, pînă şi cerul părea uscat.

Am înghiontit-o pe mama:

– Mamă, zău că mi-e sete.

– Nu acum, spuse ea ferindu-şi ochii cu o mînă, în timp ce privea la piramida enormă.

Nu acum?

Ce înseamnă „nu acum"? Mi-e sete. *Acum!*

Cineva s-a lovit de mine şi s-a scuzat într-o limbă străină. Cînd am venit aici nici prin cap nu mi-ar fi trecut că pot fi atîţia turişti. Probabil că jumătate din oamenii din lume se hotărîseră ca anul acesta, să-şi petreacă vacanţa de Crăciun în Egipt.

– Dar mamă... am spus.

Nu aş fi vrut să scîncesc. Doar că gîtul îmi era tare uscat.

– Chiar mi-e sete.

– Nu putem să-ţi dăm ceva de băut acum, răspunse ea admirînd în continuare piramida. Încetează să te mai porţi de parcă ai avea patru ani. Ai doisprezece ani, îţi aminteşti?

– Şi celor de doisprezece ani le e sete, am mormăit îmbufnat. Tot nisipul ăsta din aer mă sufocă.

– Uită-te la piramidă, răspunse ea puţin iritată. De asta am venit aici, nu pentru ceva de băut.

– Dar mă sufoc! m-am plîns tuşind şi ţinîndu-mă de gît.

O.K., nu mă sufocam. Am exagerat un pic încercînd să-i atrag atenţia. Dar ea, şi-a tras pe

frunte borul de la pălărie şi a continuat să admire piramida care părea că tremură din cauza aerului fierbinte.

M-am hotărît să încerc cu tata. Ca de obiceî, el studia ghidurile pe care le căra peste tot după el. Cred că nici măcar nu se uitase încă la piramidă. El nu vedea niciodată nimic, pentru că stătea întotdeauna cu nasul în ghid.

– Tată, zău că mi-e sete, am spus şoptit, de parcă gîtul ar fi făcut un mare efort ca să se audă mesajul.

– Oho. Ştii ce lăţime are piramida asta? întrebă el privind la poza piramidei din carte.

– Mi-e sete tată.

– Are o lăţime de treisprezece acri, Gabe, spuse el entuziasmat. Ştii din ce e construită?

El mă testa întotdeauna. De cîte ori plecam într-o excursie, mereu îmi punea un milion de întrebări ca aceasta. Nu cred să fi răspuns corect la vreuna din ele.

– Vreun fel de rocă? am spus.

– Aşa e.

Îmi zîmbi, apoi se întoarse la cartea lui.

– Este construită din calcar. Blocuri de calcar. Spune aici că unele blocuri depăşesc o mie de tone.

– Oho! Asta înseamnă chiar mai mult decît cîntăriți tu și cu mama luați împreună!

El își întoarse ochii spre mine și se încruntă.

– Nu e amuzant, Gabe.

– Doar glumeam.

Tata e puțin sensibil în privința greutății lui, așa că încerc să-l necăjesc pe tema asta de cîte ori pot.

– Cum crezi tu că au transportat vechii egipteni pietrele astea de o mie de tone?

Timpul întrebărilor nu trecuse încă.

Am luat-o pe ghicite.

– Cu camioanele?

El rîse.

– Camioane? Pe atunci nici măcar nu se inventase roata.

Mi-am umbrit ochii și am privit spre piramidă. Chiar că era imensă, mult mai mare decît părea în fotografii. Și mult mai uscată.

Nu-mi puteam imagina cum trăseseră pietroaiele acelea mari, de-a lungul nisipurilor, fără roți.

– Nu știu, am mărturisit. Dar să știi că mi-e sete.

– Nimeni nu știe cum au făcut asta.

Deci fusese o întrebare capcană.

– Tată, pe cuvînt, vreau să beau ceva.

– Nu acum.

El aruncă o privire spre piramidă.

– Îți dă un sentiment ciudat, nu-i așa?

– Mie îmi face sete, am spus, încercînd să-mi impun punctul de vedere.

– Nu. Vreau să spun că am un sentiment ciudat cînd mă gîndesc că strămoșii noștri – ai mei și ai tăi, Gabe – au umblat pe lîngă piramidele astea, sau chiar au ajutat la construirea lor. Într-un fel îmi dă fiori. Ție nu?

– Oarecum.

Dar avea dreptate. *Era* oarecum excitant.

Vedeți, noi sîntem egipteni. Vreau să spun, bunicii și din partea mamei și din partea tatălui, veniseră din Egipt. Ei s-au mutat în Statele Unite prin 1930. Mama și tata s-au născut amîndoi în Michigan. Noi toți de abia așteptam să vedem țara unde se născuseră strămoșii noștri.

– Mă întreb dacă unchiul Ben este în interiorul piramidei acum, spuse tata umbrindu-și ochii cu o mînă.

Unchiul Ben Hassad. Aproape că-l uitasem pe unchiul meu, faimosul arheolog. Unchiul Ben fusese un alt motiv pentru care ne hotărîsem să venim în Egipt pe timpul vacanței. Ăsta, precum și

faptul că mama şi cu tata aveau nişte afaceri de rezolvat în Cairo şi Alexandria şi în alte cîteva localităţi.

Mama şi cu tata au propria lor afacere. Vînd echipamente de congelare. De obicei nu-i prea grozav. Dar cîteodată călătoresc şi în locuri plăcute, precum Egiptul, şi eu trebuie să merg cu ei.

Mi-am întors ochii spre piramide şi am început să mă gîndesc la unchiul meu.

Unchiul Ben şi echipa lui, săpau în jurul Marii Piramide, explorînd şi descoperind mumii noi, sau cel puţin aşa credeam eu. El fusese întotdeauna fascinat de ţara strămoşilor noştri. Trăia în Egipt de mulţi ani. Unchiul Ben era expert în piramide şi mumii. O dată, chiar i-am văzut poza în *National Geographic.*

– Cînd o să-l vedem pe unchiul Ben? am întrebat trăgîndu-l pe tata de braţ.

Fără să vreau l-am tras puţin prea tare şi ghidurile i-au căzut din mînă.

L-am ajutat să le ridice.

– Nu azi, spuse tata strîmbîndu-se.

Nu-i plăcea să se aplece. Îi stătea stomacul în cale.

– O să ne întîlnim cu el la Cairo peste cîteva zile.

– De ce nu mergem pînă la piramidă să vedem dacă nu-i acolo? am întrebat nerăbdător.

– Nu avem voie, replică tata.

– Priveşte – cămile! mă înghionti mama arătîndu-le cu degetul.

Era destul de clar că unii oameni veniseră pe cămile. Una din ele părea să aibă un acces de tuse. Bănuiesc că îi era sete şi ei. Oamenii care călăreau cămilele erau turişti şi arătau destul de nelalocul lor, aşa, călare. Arătau ca şi cum habar n-ar fi avut ce trebuiau să facă în următorul moment.

– Ştii cum să te dai jos de pe o cămilă? l-am întrebat pe tata.

El privea spre piramidă studiindu-i vîrful.

– Nu. Cum?

– Păi nu te dai jos de pe cămilă. Se aşază ea.

Ştiu. Ştiu. E o glumă foarte veche. Dar eu şi cu tata nu ne plictisisem de ea.

– Vezi cămilele? întrebă mama.

– Doar nu sînt orb, am replicat.

Cînd îmi era sete eram întotdeauna într-o dispoziţie proastă. Şi, de altfel, ce era atît de nemaipomenit la cămile? Nu arătau deloc grozav şi miroseau precum ciorapii mei după un meci de baschet.

– Ce-i cu tine? mă întrebă mama aranjîndu-şi mai bine borul de la pălărie.

– Ţi-am *spus*, m-am înfuriat fără să vreau. Mi-e sete.

– Ei, haide Gabe, mai spuse ea aruncîndu-i o privire lui tata, apoi se întoarse să studieze din nou piramida.

– Tată, crezi că unchiul Ben poate să ne ducă în piramidă? am întrebat plin de speranţă. Asta chiar că ar fi absolut grozav.

– Nu, nu cred, răspunse punîndu-şi ghidurile în buzunarul de la piept ca să poată ridica binoclul la ochi. Chiar nu cred, Gabe. Nu cred că este permis.

Nu mi-am putut ascunde dezamăgirea. Îmi închipuisem atîtea despre cum o să intrăm în piramidă cu unchiul meu, şi cum o să descoperim mumii şi comori. Şi cum o să ne luptăm cu egiptenii antici reînviaţi ce-şi apără mormintele sacre şi cum vom scăpa după o urmărire sălbatică, exact ca Indiana Jones.

– Mi-e teamă că va trebui să admiri piramida de la distanţă, îmi spuse tata privind nisipul galben şi încercînd să-şi regleze binoclul.

– Am admirat-o deja, am spus morocănos. Acum putem să mergem să bem ceva?

Blestemul preotesei

Cel puțin nu știam că peste cîteva zile mama și tata vor pleca și eu voi intra în piramida la care ne holbam acum. Nu doar înăuntrul ei, dar chiar *prins* în interiorul ei, *îngropat* în interiorul ei – probabil pentru totdeauna.

*

* *

CAPITOLUL 2

Am plecat de la Al-Jizah înapoi la Cairo în maşinuţa haioasă pe care o închiriase tata de la aeroport. Nu era un drum lung, dar mie aşa mi se părea. Maşina era doar cu puţin mai mare decît maşinuţele din parcul de distracţie, şi mă loveam cu capul de tavan la fiecare hop.

Îmi adusesem calculatorul cu mine, dar mama m-a obligat să-l las de-o parte ca să pot ve-

dea Nilul atît timp cît şoseaua mărginea malul lui. Era foarte lat şi foarte maro.

– Nimeni din clasa ta nu vede Nilul de Crăciunul ăsta, spuse mama cu părul ciufulit de vîntul fierbinte ce năvălea prin geamul deschis.

– Pot să mă joc cu calculatorul acum?

Vreau să spun că atunci cînd eşti în preajma lui, un rîu e tot un rîu.

Cam o oră mai tîrziu, eram înapoi la Cairo, pe străduţele lui înguste şi aglomerate. Din nefericire, tata a luat o cotitură greşită şi ne-a băgat într-un fel de piaţă, unde am rămas blocaţi pe o alee micuţă, în spatele unui ţarc de capre, pentru aproape o jumătate de oră.

Nu am băut nimic pînă am ajuns la hotel, iar atunci limba mea ajunsese de mărimea unui salam şi atîrna exact ca cea a lui Elvis, cockerul nostru de acasă.

Dar pot spune şi un lucru drăguţ despre Egipt. Coca-Cola e la fel de bună ca şi cea de acasă. Este Coca-Cola clasică, nu alt tip. Şi îţi mai dau şi multă gheaţă, pe care mie îmi place s-o ronţăi între dinţi.

La hotel aveam un apartament, cu două dormitoare şi un fel de salonaş. Dacă te uitai pe fereastră, puteai vedea un zgîrie-nori cu multe

geamuri chiar peste drum, aşa cum vezi în fiecare oraş.

Era şi un televizor în salonaş, dar toată lumea vorbea în arabă. Programele oricum nu păreau prea interesante. În special o grămadă de ştiri. Singurul canal în engleză era CNN. Dar şi acolo dădeau numai ştiri.

Tocmai începusem să discutăm despre unde vom merge să cinăm, cînd a sunat telefonul. Tata s-a dus în dormitor să răspundă. După cîteva minute a chemat-o pe mama şi i-am auzit cum discutau despre ceva.

Vorbeau foarte încet, aşa că mi-am dat seama că era ceva în legătură cu mine, iar ei nu voiau ca eu să aud.

Ca de obicei, am avut dreptate.

Cîteva minute mai tîrziu au ieşit amîndoi din dormitor, arătînd oarecum îngrijoraţi.

Primul meu gînd a fost că cea care a sunat era bunica, să ne spună că s-a întîmplat ceva rău cu Elvis.

– Ce s-a întîmplat? am întrebat. Cine a sunat?

– Eu şi cu tata trebuie să mergem la Alexandria. Chiar acum, spuse mama aşezîndu-se lîngă mine pe canapea.

– Ha? Alexandria?

Nu trebuia să mergem acolo decît la sfîrşitul săptămînii.

– Afaceri, spuse şi tata. Un client important vrea să ne vadă mîine la prima oră.

– Trebuie să luăm avionul care pleacă peste o oră, continuă mama.

– Dar nu vreau, le-am spus sărind de pe canapea. Vreau să stau la Cairo şi să-l văd pe unchiul Ben. Vreau să merg la piramide cu el. Mi-aţi promis!

Ne-am ciorovăit pe această temă scurt timp. Ei încercau să mă convingă că erau o grămadă de lucruri interesante de văzut şi în Alexandria, dar eu m-am ţinut tare pe poziţie.

În final, mama a avut o idee. A intrat în dormitor şi am auzit-o vorbind cu cineva la telefon. Cîteva minute mai tîrziu, s-a întors în salonaş cu toată faţa numai zîmbet.

– Am vorbit cu unchiul Ben, ne anunţă ea.

– Oooh! Au telefon în piramidă? am întrebat.

– Nu. L-am sunat la cabana pe care o are la Al-Jizah, replică ea. A spus că va veni să aibă grijă de tine, dacă vrei. Cît timp sîntem noi plecaţi la Alexandria.

– Da?

Asta părea să sune nemaipomenit. Unchiul

Ben era unul dintre cei mai grozavi tipi pe care-i cunoşteam. Cîteodată nici nu-mi venea să cred că e fratele mamei mele.

– Ai de ales Gabe, spuse ea privindu-l cu coada ochiului pe tata. Poţi să vii cu noi, sau, poţi să rămîi cu Ben pînă ne întoarcem.

Asta da alegere.

N-a trebuit să mă gîndesc la asta mai mult de o fracţiune de secundă.

– Voi sta cu unchiul Ben! am declarat.

– Încă ceva, spuse mama zîmbind. S-ar putea să vrei să te mai gîndeşti la asta.

– Nu-mi pasă, am insistat. L-am ales pe unchiul Ben.

– Sari este şi ea în vacanţa de Crăciun. Şi stă şi ea cu el.

– La naiba! am suspinat, şi m-am aruncat pe canapea lovind în perne cu amîndoi pumnii.

Sari este fiica cea îngîmfată a unchiului Ben. Singura mea verişoară. E de aceeaşi vîrstă cu mine – doisprezece ani – şi crede că e grozavă. Merge la şcoală în Statele Unite, în timp ce tatăl ei lucrează în Egipt.

E foarte drăguţă şi o ştie şi ea. Şi e deşteaptă. Şi ultima dată cînd am văzut-o era cu cîţiva centimetri mai înaltă decît mine.

Asta a fost anul trecut de Crăciun, cred. Ea credea că e grozavă pentru că putea să ajungă la ultimul nivel al lui Super Mario Land. Dar nu era corect pentru că eu nu am Super Nintendo, ci doar Nintendo obișnuit. Așa că nu aveam cum să exersez.

Cred că asta e ce-i place ei cel mai mult la mine, că poate să mă bată la toate jocurile de-adevăratelea. Sari este cea mai competitivă persoană pe care o cunosc. Ea trebuie să fie prima și cea mai bună la orice. Dacă cineva din jur e pe cale să prindă o răceală, ea e cea care să o prindă prima!

– Nu mai lovi așa în canapea, spuse mama, prinzîndu-mă de braț și ridicîndu-mă în picioare.

– Asta înseamnă că te-ai răzgîndit? Vii cu noi? întrebă tata.

M-am gîndit o secundă.

– Nu, voi rămîne aici cu unchiul Ben, am răspuns.

– Și n-o să te bați cu Sari? mă întrebă mama.

– Ea se bate cu mine, am protestat eu.

– Eu și cu mama trebuie să ne grăbim, mai spuse tata.

Și dispărură în dormitor ca să împacheteze. Am dat drumul la televizor și am privit un soi de concurs în arabă. Concurenții se prăpădeau de

rîs. Nu am putut să-mi dau seama de ce. Nu ştiu nici măcar un cuvînt în arabă.

După un timp, mama şi tata au ieşit din dormitor, tîrînd după ei valizele.

– N-o să reuşim să ajungem la timp la aeroport, se văita tata.

– Am vorbit cu Ben, îmi spuse mama, aranjîndu-şi părul cu mîna. Va veni aici într-o oră, o oră şi jumătate. Gabe, nu te superi dacă o să stai aici singur pentru o oră, nu-i aşa?

– Ha?

Nu prea era un răspuns, trebuie să recunosc. Dar întrebarea ei m-a luat prin surprindere.

Adică, nu mi-am închipuit vreodată că propriii mei părinţi mă vor lăsa singur într-un hotel dintr-un oraş străin, unde nici măcar nu ştiam limba. Vreau să spun, cum puteau să-mi facă una ca asta?

– Nici o problemă, am spus. Sînt în regulă. O să mă uit la televizor pînă cînd vine unchiul Ben.

– Ben e deja pe drum, spuse mama. El şi cu Sari vor veni imediat. Şi am vorbit şi cu directorul hotelului. Mi-a spus că va veni cineva din cînd în cînd ca să vadă ce faci.

– Unde e hamalul? întrebă tata, plimbîndu-se nervos prin cameră. Am sunat după el de zece

minute.

– Doar stai aici şi aşteaptă-l pe Ben, O.K? mă dăscăli mama venind lîngă canapea şi trăgîndu-mă de urechi.

Din nu ştiu ce motiv, ea îşi închipuia că mie îmi plăcea treaba asta.

– Să nu ieşi din cameră să pleci pe undeva. Aşteaptă-l chiar aici.

Se aplecă şi mă sărută pe frunte.

– N-o să mă mişc, am promis. Voi sta chiar aici pe canapea. Nu mă voi duce nici măcar la baie.

– Nu poţi să fii şi tu cîteodată serios? mă dojeni ea scuturînd din cap.

Se auzi o bătaie puternică la uşă. Hamalul, un bătrîn încovoiat ce părea că nu poate ridica nici măcar o pernă, sosise ca să ia valizele.

Mama şi tata arătînd foarte îngrijoraţi, mă îmbrăţişară, îmi dădură ultimele sfaturi şi îmi mai spuseră o dată să nu ies din cameră. Apoi uşa s-a închis în spatele lor, şi, dintr-o dată s-a făcut foarte linişte.

Foarte linişte.

Am deschis televizorul doar ca să fac puţin zgomot. Concursul se terminase, şi, acum un bărbat îmbrăcat într-un costum alb, citea ştirile în

arabă.

– Nu mi-e frică, am spus cu voce tare.

Dar aveam un mic nod în gît.

Am mers pînă la fereastră ca să mă uit afară. Soarele era aproape de asfințit. Umbra acelui zgîrie-nori cădea peste stradă și peste hotel.

Am luat paharul de Coca-Cola și am băut o înghițitură. Lichidul era apos și trezit. Stomacul începu să-mi ghiorăie. Și, dintr-o dată mi-am dat seama că mi-era foame.

Serviciul de cameră, am gîndit în primul moment.

Apoi am hotărît că e mai bine să nu-i chem. Ce s-ar fi întîmplat dacă eu îi chemam și ei vorbeau numai arăbește?

M-am uitat la ceas. Șapte și douăzeci. Îmi doream să vină mai repede unchiul Ben.

Nu eram supărat. Doar îmi doream să vină mai repede.

O.K. Poate că eram puțin neliniștit.

Am început să mă învîrt de colo-colo. Am încercat să joc Tetris pe calculator, dar nu mă puteam concentra și lumina nu era foarte bună.

Sari probabil că este campioană la Tetris, am gîndit cu amărăciune. Dar *unde* erau? De ce dura atît de mult?

Am început să am gînduri oribile, înspăimîntătoare: Dacă nu pot găsi hotelul? Dacă nu au înțeles bine și se duc la alt hotel?

Dacă au avut un accident de mașină îngrozitor și au murit? Și eu am rămas singur la Cairo pentru zile întregi?

Da, știu. Erau gînduri idioate. Dar erau exact genul de gînduri care îți vin atunci cînd te afli singur, într-un loc necunoscut, așteptînd să vină cineva.

Am privit în jos și mi-am dat seama că scosesem din buzunarul pantalonilor mîna mumifiată.

Era mică, de mărimea unei mîini de copil. O mînă micuță, înfășurată în niște bandaje maro, ca de hîrtie. O cumpărasem dintr-un garaj cu cîțiva ani în urmă, și o purtam mereu la mine, ca să-mi aducă noroc.

Puștiul care mi-o vînduse îi spunea „Cea care cheamă". Spunea că era folosită la chemarea spiritelor rele, sau cam așa ceva. Nu-mi păsa de asta. Atunci nu am gîndit decît că era un tîrg grozav pentru doi dolari. Vreau să spun, ce chestie grozavă poți să găsești într-un garaj. Și poate că ceea ce spunea băiatul chiar era adevărat.

O treceam dintr-o mînă în cealaltă în timp ce mă învîrteam prin salonaș. Televizorul începuse

să mă sîcîie, aşa că l-am închis.

Dar acum mă sîcîia liniştea.

Am lovit mîna mumifiată cu palma şi am continuat să mă plimb prin cameră.

Unde erau? Ar fi trebuit să fi ajuns de-acum.

Începusem să cred că alesesem prost. Poate că ar fi trebuit să plec la Alexandria cu mama şi cu tata.

Apoi am auzit un zgomot la uşă. Paşi.

Oare ei erau?

M-am oprit în mijlocul salonaşului şi am ascultat cu atenţie, privind de-a lungul holului îngust spre uşă.

Lumina era foarte slabă în hol, dar, am văzut cum se mişca clanţa.

Ce ciudat, am gîndit. Unchiul Ben ar fi bătut mai întîi, nu-i aşa?

Clanţa era acum apăsată. Uşa începu să se deschidă încet.

– Hei... am strigat, dar cuvintele mi-au rămas în gît.

Uşa se deschidea încetul cu încetul, în timp ce eu o priveam înţepenit în mijlocul camerei, incapabil să ţip.

În prag stătea o siluetă înaltă, nedesluşită.

Mi s-a tăiat respiraţia, cînd, silueta s-a stre-

curat în cameră şi am văzut-o clar. Chiar şi în lumina slabă a asfinţitului, am putut vedea ce era.

O mumie.

Mă privea cu nişte ochi negri şi rotunzi prin găurile făcute în bandajele groase, străvechi.

O mumie.

Îndepărtîndu-se de perete şi venind încet spre mine în salonaş, îşi întinse braţele ca pentru a mă înşfăca.

Am deschis gura să ţip, dar, n-a ieşit nici un sunet.

*
* *

CAPITOLUL 3

Am făcut un pas în spate, apoi încă unul. Fără să-mi dau seama, am ridicat micuța mînă mumificată pregătit să-l lovesc pe intrus cu ea.

Cînd mumia a ajuns într-o porțiune mai bine luminată, am privit în ochii ei întunecați, adînci.

Și i-am recunoscut.

– Unchiule Ben! am strigat.

Furios, am aruncat cu mîna mumifiată în el.

Aceasta i-a lovit bandajele de pe piept, apoi a căzut.

El se sprijini de peretele din spatele lui rîzînd, cu rîsul acela răsunător al lui.

Şi apoi am văzut-o pe Sari băgîndu-şi capul pe uşă. Şi ea rîdea.

Ei amîndoi credeau că e foarte amuzant. Dar mie inima îmi bătea atît de tare, încît credeam că o să-mi sară din piept.

– Nu-i deloc amuzant! am strigat furios la ei, scrîşnind din dinţi.

Am respirat adînc o dată, apoi încă o dată, încercînd să mă liniştesc.

– Ţi-am spus eu că o să se sperie, comentă Sari, intrînd în cameră cu un zîmbet mare, de superioritate pe faţă.

Unchiul Ben rîdea atît de tare, încît îi curgeau lacrimile pe faţa bandajată. Era un bărbat mare, înalt şi solid, şi rîsul lui zguduia camera.

– N-ai fost chiar aşa de speriat – nu-i aşa, Gabe?

– Ştiam că tu eşti, am spus în timp ce inima încă mi se zbătea în piept ca un hopa-mitică. Te-am recunoscut imediat.

– Oarecum *păreai* speriat, insistă Sari.

– N-am vrut să stric gluma, am replicat, întrebîndu-mă dacă ei chiar văzuseră cît de îngrozit fusesem.

– Ar fi trebuit să vezi ce față aveai! strigă unchiul Ben și izbucni din nou în rîs.

– I-am spus să nu facă asta, interveni Sari așezîndu-se pe canapea. Mă mir că cei din hotel l-au lăsat să intre așa costumat.

Unchiul Ben se aplecă și ridică mîna mumifiată pe care o aruncasem în el.

– Este obișnuit cu mine și cu glumele mele, corect Gabe?

– Mda, am mormăit evitîndu-i privirea.

În secret, am recunoscut față de mine însumi că îmi displăcea total costumația lui stupidă. Întotdeauna îmi displăcuseră glumele lui prosteşti. Întotdeauna. Și, acum mai era și Sari, care rînjea la mine din locul ei de pe canapea, știind că am fost atît de speriat, încît aproape că am făcut un stop cardiac.

Unchiul Ben își scoase cîteva din bandajele care îi acopereau fața. Veni spre mine și-mi restitui micuța mînă mumifiată.

– De unde ai chestia asta? întrebă el.

– De la un garaj, am răspuns.

Am încercat să-l întreb dacă era adevărată, dar el m-a prins într-o îmbrățișare de urs. Tifonul m-a zgîriat pe obraz.

– Îmi pare bine să te văd, Gabe, îmi spuse încet. Te-ai mai înălțat.

– E aproape la fel de înalt ca mine, intră în vorbă și Sari.

Unchiul Ben îi făcu semn să vină la el.

– Ridică-te și ajută-mă să scot chestiile astea de pe mine.

– Tocmai cînd începuse să-mi placă cum arăți cu ele! spuse Sari.

– Vino odată și ajută-mă, insistă tatăl ei.

Sari se ridică cu un oftat, răsfirîndu-și părul negru, strălucitor pe umeri. Se apropie de tatăl său și începu să-i scoată bandajele.

– Am avut ceva bătaie de cap pînă m-am deghizat în mumie, Gabe, recunoscu unchiul Ben, odihnindu-și un braț pe umerii mei, în timp ce Sari continua cu lucrul. Dar asta-i doar din cauză că sînt atît de entuziasmat de ceea ce se întîmplă în piramidă.

– Ce se întîmplă? am întrebat plin de neastîmpăr.

– Tata a descoperit o nouă cameră mortua-

ră, interveni Sari, înainte ca tatăl ei să poată deschide gura. Explorează părți ale piramidei nedescoperite de mii de ani.

– Chiar așa? am strigat. E nemaipomenit!

Unchiul Ben chicoti.

– Așteaptă pînă o să vezi.

– Să văd?

Nu eram prea sigur de ceea ce voia să spună.

– Asta înseamnă că o să mă iei cu tine în piramidă?

Vocea îmi era atît de ascuțită că numai cîinii ar fi putut s-o audă. Dar nu-mi păsa. Aproape că nu-mi venea să cred ce noroc aveam. Urma să intru în Marea Piramidă, într-o secțiune ce nu mai fusese descoperită pînă acum.

– N-am de ales, spuse plin de haz unchiul Ben. Ce altceva să fac cu voi doi?

– Sînt și mumii acolo? am întrebat. Chiar vom vedea mumiile?

– E vreo comoară pe acolo, unchiule Ben? Relicve egiptene? Sînt pereții pictați?

– O să vorbim despre asta în timpul cinei, spuse el trăgînd de ultimul bandaj. Sub tot tifonul ăla era îmbrăcat cu o cămașă sport și pantaloni

subțiri. Haideți! Sînt mort de foame.

– Hai să ne întrecem pînă jos, mă provocă Sari împingîndu-mă din calea ei pentru a-și face loc să iasă mai repede din cameră.

* *

Am mîncat jos, în restaurantul hotelului. Peste tot pe pereți erau pictați palmieri și peste tot în jurul restaurantului erau așezate ghivece mari cu palmieri miniaturali. Ventilatoarele mari agățate de tavanul de lemn, se roteau încet deasupra capetelor noastre.

Ne-am așezat toți trei într-un separeu mare, eu și cu Sari în fața unchiului Ben. Am studiat meniul lung. Era tipărit și în arabă și în engleză.

– Ia ascultă aici, Gabe, îmi spuse Sari cu un zîmbet încrezut, începînd să citească cuvintele în arabă.

Ce lovitură.

Chelnerul îmbrăcat în costum alb ne-a adus un coș cu lipii și un castron cu un sos verde să înmuiem pîine în el. Eu am comandat sandviș-uri și cartofi prăjiți. Sari a comandat un hamburger.

Ceva mai tîrziu, după ce aproape terminasem de mîncat, unchiul Ben ne-a dat mai multe

amănunte despre ce a descoperit în piramidă.

– După cum probabil știți, începu el înghițind un dumicat de pîine, piramida a fost construită în jurul anului 2500 î.c., în timpul domniei Faraonului Khufu.

– Odihnească-se în pace, spuse Sari.

Altă glumă idioată.

Tatăl ei chicoti. Eu m-am strîmbat la ea.

– Era cea mai mare construcție din acel timp, continuă unchiul Ben. Știți ce lățime are baza piramidei?

Sari scuturâ din cap.

– Nu. Ce lățime are?

– Eu știu, am spus zîmbind. Are o lățime de treisprezece acri.

– Hei – asta e! exclamă unchiul Ben impresionat.

Sari mi-a aruncat o privire surprinsă.

Un punct pentru mine! am gîndit încîntat, scoțînd limba la ea.

Și un punct pentru ghidurile tatălui meu.

– Piramida a fost construită ca un loc mortuar imperial, povesti mai departe unchiul Ben, devenind serios. Faraonul a cerut să fie construită așa de mare, ca să poată ascunde camera mortuară.

Egiptenii erau îngrijorați din cauza jefuitorilor de morminte. Ei știau că oamenii vor încerca să pătrundă acolo și să ia toate bijuteriile și comorile care erau îngropate odată cu proprietarul lor. Așa că au construit o mulțime de tunele și camere, un labirint confuz, pentru a-i opri pe jefuitori să găsească adevărata cameră mortuară.

– Dă-mi ketchup-ul, te rog, ne întrerupse Sari.

I-am dat ketchup-ul.

– Sari a mai auzit toate astea și înainte, spuse unchiul Ben, înmuind pîine în sosul întunecat din farfurie. Și cum spuneam, noi, arheologii am crezut că descoperisem toate tunelele și camerele din această piramidă. Dar acum cîteva zile, echipa mea și cu mine am descoperit un tunel care nu este trecut pe nici o hartă. Un tunel neexplorat, nedescoperit pînă acum. Și noi credem că tunelul ăsta ne-ar putea conduce la adevărata cameră mortuară a lui Khufu în persoană!

– Excelent! am exclamat. Sari și cu mine o să fim acolo cînd o vei găsi?

Unchiul Ben chicoti.

– Chiar nu știu, Gabe. Ar putea să dureze ani de explorări atente. Dar o să vă iau mîine, acolo, jos, în tunel. Apoi le veți putea spune prie-

tenilor voştri că efectiv aţi fost în interiorul anticei piramide a lui Khufu.

– Eu am fost deja acolo, sări Sari. Îşi întoarse ochii spre mine: E foarte întuneric. S-ar putea să te sperii.

– Nu, n-o să mă sperii, am insistat. Nici o şansă.

* *

Toţi trei am petrecut noaptea în apartamentul părinţilor mei. Mi-au trebuit ore întregi ca să adorm. Bănuiesc că eram prea surescitat la gîndul că voi intra în piramidă. Îmi tot imaginam că vom găsi mumii şi coşuri întregi cu bijuterii antice şi alte comori.

Unchiul Ben ne-a trezit devreme a doua zi dimineaţă, şi am pornit cu maşina spre piramidă pe lîngă Al-Jizah. Aerul era deja fierbinte şi înăbuşitor. Soarele părea să atîrne jos deasupra deşertului precum un balon portocaliu.

– Aici e! declară Sari arătînd spre fereastră.

Şi am văzut Marea Piramidă ridicîndu-se din nisipul galben, ca un fel de miraj.

Unchiul Ben i-a arătat un permis special gardianului în uniformă albastră şi ne-am continuat

drumul pe o şosea particulară, îngustă, care cotea prin nisip pînă în spatele piramidei. Am parcat lîngă alte maşini şi camionete în umbra gri-albăstruie a piramidei.

Cînd am coborît din maşină, stomacul meu se strînse de emoţie. Am privit în sus la rocile mari şi erodate ale piramidei.

Are o vechime de aproape patru mii de ani, am gîndit. Sînt pe cale să intrăm în ceva ce a fost construit cu patru mii de ani în urmă!

– Ţi s-a dezlegat şiretul, spuse Sari.

În mod sigur ştie cum să aducă un tip la realitate.

M-am lăsat pe nisip să-mi leg şiretul. Din cine ştie ce motiv, şiretul de la stîngul se dezlega mereu, chiar şi atunci cînd făceam nod dublu.

– Oamenii mei sînt deja înăuntru, ne spuse unchiul Ben. Şi acum, vă rog să staţi cît mai aproape, O.K.? Nu vă plimbaţi. Tunelele sînt ca un labirint. E foarte uşor să te pierzi.

– Nici o problemă, am spus, vocea mea tremurătoare dezvăluind cît de emoţionat şi de nervos eram.

– Nu-ţi face griji, tată. O să fiu cu ochii pe Gabe, spuse Sari.

Ea era doar cu două luni mai mare ca mine. De ce trebuia să se poarte de parcă ar fi fost dădaca mea, sau cam așa ceva?

Unchiul Ben ne-a dat la amîndoi lanterne.

– Prindeți-le la pantaloni pînă ce ajungem jos, ne-a instruit el. Mă privi drept în ochi. Nu crezi în blesteme, nu-i așa? Știi tu – genul de blesteme egiptene străvechi.

Nu știam cum să răspund așa că am scuturat doar din cap.

– Bine, replică unchiul Ben zîmbind. Pentru că unul dintre oamenii mei pretinde că am violat un secret antic, intrînd în acest tunel nou și așa am activat un anume blestem.

– Nouă nu ne e frică, spuse Sari îmbrîncindu-l spre intrare. Hai să mergem tată.

Și, cîteva secunde mai tîrziu pășeam prin mica deschizătură tăiată în piatră. Aplecîndu-mă, i-am urmat printr-un tunel îngust ce părea că ne conduce încetul cu încetul în jos.

Unchiul Ben deschidea calea, luminînd drumul cu o lanternă puternică, cu halogen. Podeaua piramidei era moale și nisipoasă. Aerul era rece și umed.

– Zidurile sînt de granit, spuse unchiul Ben,

oprindu-se să treacă o mînă de-a lungul tavanului jos. Toate tunelele sînt construite din calcar.

Temperatura a scăzut dintr-o dată. Aerul era şi mai încărcat de umezeală. De-abia atunci mi-am dat seama de ce unchiul Ben ne-a obligat să ne punem pulovere.

– Dacă ţi-e frică putem să ne întoarcem, mă luă Sari peste picior.

– Sînt în regulă, am spus repede.

Tunelul s-a sfîrşit abrupt. Un perete de un galben-pal a răsărit în faţa noastră. Lanterna lui Ben a luminat o gaură mică şi întunecoasă tăiată în podea.

– Coborîm, ne spuse Ben, gemînd cînd se lăsă în genunchi. Se întoarse spre mine. Mi-e teamă că nu există o altă cale pînă jos, la tunelul cel nou. Oamenii mei au instalat aici o scară de frînghie. Nu te grăbi, ia-o uşor, cîte o treaptă o dată şi vei fi în siguranţă.

– Nici o problemă, am spus.

Dar vocea îmi era spartă.

– Nu privi în jos, mă sfătui Sari. S-ar putea să ameţeşti şi atunci vei cădea.

– Mulţumesc pentru încurajare, am răspuns acru şi mi-am făcut loc pe lîngă ea. Voi coborî eu

primul.

Deja mă plictisisem de purtarea ei îngîmfată. Acum eram hotărît să-i arăt eu cine era curajos şi cine nu.

– Nu. Lasă-mă pe mine primul, mă opri unchiul Ben ridicînd o mînă. Apoi o să luminez scara şi o să te ajut să ajungi cu bine jos.

Cu un alt geamăt se vîrî în gaură. Era atît de mare, că aproape nu încăpea.

Încet, începu să coboare. Scara nu era prea stabilă. Se tot smucea înainte şi înapoi sub greutatea lui, în timp ce el cobora încet şi cu grijă.

– E drum lung pînă jos, am spus încetişor.

Sari n-a spus nimic. În semiîntuneric, am putut să-i văd faţa îngrijorată. Îşi tot muşca buza de jos urmărind coborîrea tatălui ei.

Şi ea era nervoasă.

Asta mi-a ridicat moralul foarte mult.

– O.K. am ajuns. Tu eşti următorul, Gabe, strigă de jos unchiul Ben.

M-am întors şi mi-am băgat picioarele în scara de frînghie. Am rînjit spre Sari.

– Ne vedem jos.

Mi-am coborît mîinile, şi cînd m-am prins de marginile scării am şi ţipat.

– Au!

Frînghia nu era netedă. Era aspră. Mi-a tăiat palmele.

Durerea ascuțită m-a făcut să-mi desprind mîinile.

Și, chiar înainte de a-mi da seama de ceea ce se întîmpla, am început să cad.

*

* *

CAPITOLUL 4

Două mîini se întinseră după mine. Ţîşniră prin aer şi îmi prinseră încheieturile.

– Ţine-te bine! ţipă Sari.

Ea îmi încetinise căderea suficient timp pentru a-mi permite să mă agăţ din nou de scara de frînghie.

– Oh! Au! am reuşit să îngaim.

Asta era tot ce puteam spune. M-am agăţat

cu disperare de frînghie, aşteptînd să mi se mai potolească bătăile inimii. Am închis ochii şi n-am mai mişcat. Mă agăţasem de scara de frînghie atît de tare, încît aproape amorţisem.

– Ţi-am salvat viaţa, strigă Sari, aplecîndu-se prin gaură.

Am deschis ochii şi am privit în sus la ea.

– Mulţumesc, am spus recunoscător.

– Cu plăcere, replică ea şi izbucni în rîs, un rîs de uşurare, bănuiesc.

De ce n-am putut să-i salvez eu ei viaţa? m-am întrebat furios. De ce nu pot fi şi eu cîteodată marele erou?

– Ce s-a întîmplat, Gabe? întrebă de jos unchiul Ben, vocea lui bubuitoare răsunînd în toată camera.

Cercul de lumină de la lanterna lui dansa de-a lungul pereţilor de granit.

– Frînghia mi-a tăiat mîinile, i-am explicat. Nu mă aşteptam...

– Nu te grăbi, spuse el răbdător. O treaptă o dată, îţi aminteşti?

– Coboară-ţi mîinile. Nu le lăsa să alunece, mă sfătui Sari, cu faţa băgată în gaura de deasupra mea.

– O.K., O.K., am spus încercînd să respir nor-

mal.

Am inspirat adînc, apoi, încet, cu grijă, am coborît pe lunga scară de frînghie.

După scurt timp, eram toți trei la nivelul tunelului, cu lanternele aprinse, ochii noștri urmărind cercurile de lumină.

– Pe aici, ne spuse unchiul Ben, și o porni spre dreapta, mergînd încet, încovoindu-se din cauza tavanului jos.

Ghetele noastre scîrțîiau pe podeaua nisipoasă. Am văzut un alt tunel ce o cotea spre dreapta, apoi un altul spre stînga.

– Acum respiram un aer care are patru mii de ani vechime, ne informă unchiul Ben, luminînd calea din fața lui.

– Chiar așa și mirosase, i-am șoptit eu lui Sari.

Ea rîse.

Aerul chiar mirosea a vechi. Cumva greu și lipicios. Ca ceva antic.

Tunelul se mai lărgi puțin cînd o coti la dreapta.

– Intrăm adînc în pămînt, ne anunță Ben. Simțiți cum mergem în jos?

Sari și cu mine, am murmurat amîndoi că simțim.

– Eu și cu tata am explorat tunelele de pe

margine ieri, îmi spuse Sari. Am găsit şi un sarcofag într-o cămăruţă. Unul frumos, perfect conservat.

– Avea şi o mumie în el? am întrebat-o plin de speranţă.

De abia aşteptam să văd o mumie. Muzeul de acasă nu avea decît una singură. O privisem şi o studiasem toată viaţa.

– Nu. Era gol, răspunse Sari.

– Ştii de ce o mumie nu are nici un hobby? întrebă unchiul Ben oprindu-se brusc.

– Nu ştiu, am răspuns.

– Pentru că e prea prinsă de munca ei! exclamă unchiul Ben rîzînd singur de gluma lui.

Eu şi cu Sari am reuşit doar să zîmbim vag.

– Nu-l încuraja, îmi spuse Sari, suficient de tare ca să o poată auzi şi taică-său. Ştie un milion de glume cu mumii şi toate sînt la fel de proaste.

– Hei, aşteptaţi-mă! Doar o secundă, le-am strigat şi m-am aplecat să-mi leg şiretul, care se dezlegase din nou.

După puţin timp, tunelul se curbă iar, apoi se ramifică în alte două tunele. Unchiul Ben ne conduse prin cel din stînga, care era aşa de îngust, încît trebuia să ne strecurăm prin el, mergînd lateral şi cu capetele plecate, pînă cînd se lărgi într-o

cameră spațioasă cu tavan înalt.

Mi-am îndreptat spinarea și m-am întins. Era așa de bine să scapi de înghesuială. Am privit în jurul acelei camere mari.

Privirea mi-a căzut pe cei cîțiva oameni de lîngă peretele îndepărtat, care munceau cu niște unelte de săpat. Becuri puternice erau atîrnate pe perete, deasupra lor, atașate la un generator portabil.

Unchiul Ben ne-a condus spre ei și ne-a prezentat. Erau patru lucrători, doi bărbați și două femei.

Un alt bărbat stătea mai departe cu un carnețel în mînă. Era un egiptean îmbrăcat tot în alb, cu excepția unei băsmăluțe roșii legată la gît. Avea păr negru, lucios, pieptănat peste cap și prins la spate într-o codiță. Ne privea pe Sari și pe mine, dar nu s-a apropiat. Părea că ne studiază.

– Ahmed, ai făcut cunoștință cu fiica mea ieri. Acesta este Gabe, nepotul meu, îi strigă unchiul Ben.

Ahmed înclină capul, dar nu zîmbi și nici nu spuse nimic.

– Ahmed e de la Universitate, îmi explică unchiul Ben cu o voce înceată. El a cerut permisiunea să ne observe, și eu am fost de acord. E foar-

te tăcut. Dar nu-l întreba de blestemele antice. El este cel care mă tot avertizează că sînt într-un pericol de moarte.

Ahmed aprobă iar din cap, fără să spună nimic. Doar se holba la mine de-un timp îndelungat.

Ciudat individ, am gîndit.

Mă întrebam dacă mi-ar povesti ceva despre blestemele străvechi. Mă dădeam în vînt după poveştile cu blesteme străvechi.

Unchiul Ben se întoarse spre echipa lui.

– Deci? Vreun progres astăzi?

– Noi credem că ne-am apropiat binişor, răspunse un bărbat tînăr cu părul roşcat, îmbrăcat cu o pereche de blugi tociţi şi o cămaşă albastră de lucru. Apoi adăugă: Doar la o cocoaşă.

Ben se încruntă.

– Mulţumesc, Quasimodo.

Toată echipa începu să rîdă. Bănuiesc că lor le plăceau glumele unchiului Ben.

– Quasimodo era cocoşatul de la Notre Dame, îmi explică Sari cu tonul ei de superioritate.

– Ştiu, ştiu, am răspuns iritat. Am priceput gluma.

– Dar s-ar putea să ne-ndreptăm într-o direcţie greşită, le spuse unchiul Ben oamenilor, scăr-

pinîndu-şi chelia din vîrful capului. Tunelul ar putea să fie acolo, le arătă el peretele din partea dreaptă.

– Nu, eu cred că ne-am apropiat, interveni o femeie tînără cu faţa acoperită de praf. Vino aici. Vreau să-ţi arăt ceva.

Ea îl conduse spre o îngrămădeală de pietre şi sfărîmături. El lumină locul arătat, apoi se aplecă să examineze mai de aproape ceea ce îi arăta ea.

– E foarte interesant, Christy, îi spuse unchiul Ben frecîndu-şi bărbia, apoi se lansară într-o discuţie aprinsă.

După un timp, alţi trei lucrători intrară în cameră cărînd lopeţi şi tîrnăcoape. Unul dintre ei ducea un fel de echipament electronic într-o cutie plată de metal. Arăta oarecum ca un computer portabil.

Aş fi vrut să-l întreb pe unchiul Ben ce era, dar el era în colţ, prins în discuţia lui cu fata pe care o chema Christy.

Sari şi cu mine ne-am îndreptat spre intrarea în tunel.

– Cred că a uitat de noi, îmi spuse Sari mohorîtă.

Am fost de acord, luminînd cu lantera tavanul înalt şi crăpat.

– Odată ajuns aici jos împreună cu echipa lui, uită de tot ce nu face parte din preocupările lui, continuă ea oftînd.

– Aproape că nu-mi vine să cred că sîntem chiar în piramidă! am exclamat încîntat.

Sari rîse. Lovi podeaua cu piciorul.

– Privește – praf antic.

– Mda, am răspuns lovind și eu cu piciorul în podea. Mă întreb cine a trecut oare pe aici ultimul. Poate vreo prințesă egipteană. Poate chiar un faraon. Poate chiar au stat aici, în locul ăsta.

– Hai să mergem să explorăm, spuse dintr-o dată Sari.

– Ha?

Ochii ei întunecați străluceau, iar pe față avea o expresie cu adevărat drăcească.

– Hai să mergem, Gabey – hai să verificăm niște tunele sau așa ceva.

– Nu-mi spune Gabey, am protestat eu. Zău așa, Sari, doar știi că nu-mi place.

– Îmi pare rău, se scuză ea chicotind. Vii?

– Nu se poate, am insistat eu, uitîndu-mă la unchiul Ben care tocmai se ciorovăia cu tipul care ducea chestia aceea care semăna cu un computer. Tatăl tău a spus să rămînem aici cu el. A spus...

– O să fie ocupat ore întregi, mă întrerupse

ea privindu-l peste umăr. Nici măcar n-o să observe că am plecat. Zău.

– Dar Sari...

– Şi de altfel, continuă ea punîndu-şi mîinile pe umerii mei şi împingîndu-mă spre ieşirea din tunel, n-ar vrea să stăm pe aici. I-am încurca din treabă.

– Sari...

– Am fost în explorare ieri, spuse ea împingîndu-mă cu amîndouă mîinile. Nu ne îndepărtăm. Nu te poţi pierde. Toate tunelele duc spre camera asta mare. Pe bune.

– Dar eu nu cred că e bine, am spus cu ochii pe unchiul Ben care se lăsase în patru labe, săpînd pe lîngă zid cu un fel de tîrnăcop. Dă-mi drumu'. Zău. Eu...

Şi apoi ea a zis ceea ce mă aşteptam să spună. Ceea ce spunea *mereu* cînd voia ceva anume.

– Eşti laş ca o găină?

– Nu, am insistat. Ştii ce ne-a spus tatăl tău...

– Găină? Găină? Găină?

Şi începu să cotcodăcească ca o găină. Enervant.

– Opreşte-te, Sari!

Am încercat să par cît mai dur şi mai ameninţător.

– Eşti ca o găină, Gabey? repeta ea rînjind de parcă tocmai ar fi cîştigat o mare victorie. Ei, Gabey?

Ea doar mă privea.

Am făcut o mutră dezgustată.

– O.K., O.K. Hai să explorăm.

Păi ce altceva puteam spune?

– Dar nu prea departe, am adăugat.

– Nu-ţi face griji, spuse ea zîmbind. N-o să ne pierdem. O să-ţi arăt cîteva tunele pe care le-am văzut ieri. Unul dintre ele are un animal ciudat cioplit pe perete. Cred că e un fel de pisică. Nu sînt sigură.

– Adevărat? am şoptit emoţionat. Am văzut poze cu cioplituri în relief, dar niciodată....

– S-ar putea să fie o pisică, spuse Sari. Sau poate o persoană cu cap de animal. E într-adevăr ciudat.

– Unde e?

– Urmează-mă!

Ne-am mai uitat încă o dată la unchiul Ben, care era tot în patru labe şi săpa pe lîngă zid, apoi am urmat-o pe Sari afară din cameră.

Ne-am strecurat prin tunelul îngust, apoi am cotit şi am intrat într-un tunel oarecum mai larg, din dreapta. Am ezitat, rămînînd în urma ei cu cîţi-

va pași.

– Ești sigură că o să ne putem întoarce? am întrebat în șoaptă, ca să nu mă poată acuza că par speriat.

– Nici o problemă, răspunse ea. Ține-ți lumina lanternei în jos. Este o cămăruță destul de drăguță la celălalt capăt al tunelului.

Am continuat să mergem prin tunelul care se curba spre dreapta. Apoi se ramifica în două deschideri joase, și Sari intră în cea din stînga.

Aerul deveni puțin mai cald. Mirosea a închis, ca și cum s-ar fi fumat mai multe țigări acolo.

Noul tunel era mai lat decît celălalt. Sari mergea mai repede acum, distanțîndu-se tot mai mult de mine.

– Hei – așteaptă-mă! am strigat.

Mi-am privit pricioarele, să văd dacă nu mi s-a desfăcut iar șiretul. Cu un geamăt sonor, m-am aplecat să-l leg la loc.

– Hei, Sari, așteaptă-mă!

Ea nu părea să mă audă.

Puteam vedea la distanță lumina lanternei ei, cum creștea pe pereții tunelului.

Apoi a dispărut dintr-o dată.

Oare i se consumaseră bateriile?

Nu. Probabil că tunelul o cotea iarăși, am

dedus. A ieşit doar din raza mea vizuală.

– Hei, Sari! am strigat. Aşteaptă-mă! Aşteaptă-*mă!*

Am privit la tunelul întunecos ce se întindea în faţa mea.

– Sari?

De ce nu-mi răspundea?

*
* *

CAPITOLUL 5

– Sari!

Vocea mea răsuna de-a lungul tunelului întortocheat.

Nici un răspuns.

Am strigat din nou și am ascultat cum îmi scade vocea în intensitate, în timp ce ecoul îi repeta numele iar și iar.

La început am fost furios.

Ştiam ce făcea Sari.

În mod deliberat nu răspundea, în mod deliberat încerca să mă înspăimînte.

Trebuia să dovedească că ea era cea curajoasă, iar eu doar un puşti fricos.

Şi, dintr-o dată mi-am reamintit de o scenă asemănătoare, petrecută cu cîţiva ani în urmă. Sari şi unchiul Ben veniseră la noi acasă în vizită. Atunci eu şi Sari aveam cam şapte sau opt ani.

Am ieşit afară să ne jucăm. Era o zi cenuşie şi stătea să plouă. Sari avea o coardă şi se dădea mare, ca de obicei, arătîndu-mi ce bine ştia ea să sară. Apoi, firește, m-a lăsat şi pe mine să încerc, m-am împiedicat în ea şi am căzut, iar ea a rîs ca o nebună.

M-am hotărît să mă răzbun pe ea, ducînd-o într-o casă veche, părăsită, la cîteva blocuri distanţă, în susul străzii. Copiii din vecinătate, credeau cu toţii că e bîntuită. Era locul potrivit în care să te furişezi şi să explorezi, deşi părinţii ne tot sfătuiau să nu ne apropiem de ea pentru că era parţial dărîmată şi ca atare periculoasă.

Deci, am condus-o pe Sari pînă acolo, i-am spus că acea casă era bîntuită, şi ne-am furişat înăuntru prin cadrul unei ferestre sparte. Afară se

întunecase şi mai mult şi începuse să plouă. Era perfect. Credeam că lui Sari îi era teamă să nu rămînă singură în bătrîna casă dărăpănată. Eu firește că nu eram deloc speriat, pentru că mai fusesem acolo.

Ei bine, am început să explorăm casa, eu deschizînd calea. Şi, într-un fel sau altul ne-am separat. Afară începuse să tune şi să fulgere. Ploaia se scurgea înăuntru prin ferestrele sparte.

Atunci am hotărît că poate era timpul să ne întoarcem acasă. Aşa că, am strigat-o pe Sari. Nici un răspuns.

Am strigat-o din nou. Tot nici un răspuns.

Apoi am auzit o bufnitură puternică.

Strigîndu-i numele am început să alerg din cameră în cameră. Eram speriat de moarte. Eram sigur că se întîmplase ceva îngrozitor.

Am controlat fiecare cameră în parte din ce în ce mai speriat. N-am putut s-o găsesc. Am strigat şi am strigat, dar ea tot nu răspundea.

Eram atît de speriat că am început să plîng. Apoi, am intrat în panică şi am fugit din casă afară în ploaie.

Am alergat printre tunete şi fulgere, plîngînd tot drumul pînă acasă. Pînă să ajung eram ud pî-

nă la piele.

Am intrat fuga în bucătărie, ţipînd şi plîngînd că am pierdut-o pe Sari în casa bîntuită.

Şi acolo am dat de ea. Aşezată la masa din bucătărie. Confortabil şi uscată. Mîncînd o prăjitură cu ciocolată. Şi cu un zîmbet încrezut pe faţă.

Şi acum, privind în întunericul din piramidă, ştiam că Sari îmi făcea acelaşi lucru.

Încerca să mă înspăimînte.

Încerca să mă facă să mă simt prost.

Oare?

În timp ce mergeam prin tunelul îngust şi jos, luminîndu-mi calea, nu mă puteam stăpîni. Furia mea se transforma rapid în îngrijorare, şi întrebări tulburătoare mi se tot învîrteau prin minte.

Dacă nu încearcă să-şi bată joc de mine?

Dacă i se întîmplase ceva rău?

Dacă nu observase vreo treaptă şi căzuse în vreo gaură?

Sau se rătăcise prin vreun tunel ascuns? Sau... mai ştiu eu ce?

Nu gîndeam prea clar.

Ghetele mele bocăneau zgomotos în timp ce pe jumătate mergeam, pe jumătate alergam prin tunelul întortocheat.

– Sari? am stigat cu o voce spartă, fără să-mi pese dacă păream sau nu speriat.

Unde era?

Nu fusese chiar atît de departe în faţa mea. Ar fi trebuit să pot vedea cel puţin lumina de la lanterna ei, am gîndit.

– Sari?

Nu era nici un loc în care s-ar fi putut ascunde în spaţiul acela îngust. Oare mă găseam eu într-un alt tunel?

Nu.

Fusesem în acelaşi tunel tot timpul. Acelaşi tunel în care am văzut-o cum dispărea.

Nu spune *dispărută*, m-am muştruluit eu singur. Nici măcar nu *te gîndi* la cuvîntul ăsta.

Dintr-o dată tunelul se sfîrşi. O deschizătură îngustă dădea într-o cameră mică. Am plimbat repede lumina dintr-o parte în cealaltă.

– Sari?

Nici urmă de ea.

Zidurile erau goale. Aerul era cald şi stătut. Am luminat podeaua, căutînd urmele paşilor lui Sari. Podeaua era tare şi mai puţin nisipoasă aici. Nu erau urme de paşi.

– Oooh!

Mi-a scăpat un oftat cînd am luminat obiectul aşezat lîngă peretele opus. Inima îmi bătea cu repeziciune cînd m-am apropiat de el.

Era un sarcofag.

Un sarcofag mare, de piatră, de cel puţin doi metri lungime.

Era dreptunghiular, cu colţuri rotunjite. Am păşit mai aproape şi l-am luminat.

Da.

O faţă umană era cioplită pe copac. Faţa unei femei. Arăta ca o mască mortuară de felul celor despre care învăţasem la şcoală. Privea cu ochii larg deschişi în sus spre tavan.

– Mamă! am exclamat tare.

Un sarcofag adevărat.

Faţa dăltuită pe capac, probabil că fusese viu colorată la vremea ei. Dar, culorile dispăruseră în timpul secolelor scurse de atunci. Acum, faţa era gri, la fel de palidă ca moartea.

Privind spre vîrful sarcofagului neted şi perfect, mă întrebam dacă unchiul Ben îl văzuse. Sau dacă era descoperirea mea.

Oare de ce este singurul sarcofag din încăperea asta mică? mă întrebam.

Şi ce conţine în interiorul lui?

Tocmai îmi adunam curajul ca să-mi trec mîna peste piatra netedă a capacului, cînd am auzit scîrțîitul.

Și am văzut cum capacul începu să se ridice.

– Aaah! mi-a scăpat printre buze.

La început am crezut că mi s-a părut. N-am mai făcut nici o mișcare. Am ținut doar lumina lanternei fixată pe capac.

Și capacul s-a mai ridicat puțin.

Și am auzit cum din interiorul uriașului sarcofag ieșea un șuierat ușor, ca aerul ce iese dintr-o pungă nouă de cafea cînd o desfaci.

Suspinînd, am făcut un pas în spate.

Capacul s-a ridicat cu încă un centimetru.

Am mai făcut un pas în spate.

Și mi-a scăpat lanterna. Am ridicat-o cu o mînă tremurătoare și am luminat din nou sarcofagul.

Capacul se ridicase acum cu aproape o jumătate de metru.

Am respirat adînc.

Voiam să fug, dar frica mă paralizase.

Voiam să strig, dar, știam că nu puteam scoate un sunet.

Capacul scîrțîii și se ridică cu încă un centi-

metru.

Încă un centimetru.

Am îndreptat lanterna spre deschizătură, lumina tremurînd în acelaşi ritm cu mîna mea.

Din adîncurile întunecate ale vechiului sarcofag, am văzut doi ochi ce se holbau la mine.

*
* *

CAPITOLUL 6

Am suspinat neauzit.

Am încremenit.

Am simţit cum un fior îngheţat îmi cobora în zigzag pe spinare.

Capacul se deschidea încet, centimetru cu centimetru.

Ochii aceia încă se holbau la mine. Ochi reci. Ochi răi.

Ochi antici.

Gura mi se deschise. Şi, înainte să mă pot controla, am început să ţip.

Să zbier din toţi bojocii.

În timp ce zbieram, incapabil să mă opresc, incapabil să fug, incapabil să mă mişc, capacul se deschise cu totul.

Încet, ca într-un vis, o figură întunecată se ridică din adîncurile sarcofagului şi ieşi din el.

– Sari!

Un zîmbet larg i se întipări pe faţă. Ochii îi străluceau de încîntare.

– Sari – n-a fost deloc amuzant! am reuşit să ţip la ea cu o voce ascuţită care se lovi de zidurile de piatră.

Dar ea rîdea prea tare ca să mă audă.

Un rîs batjocoritor, zgomotos.

Eram atît de furios, încît m-am apucat să caut ceva cu care să arunc în ea. Dar în cămăruţa aceea nu era nimic, nici măcar o pietricică.

Privind-o, cu pieptul încă strîns de spaimă, în clipa aceea o uram cu adevărat. Îşi bătuse joc de mine. Şi eu am stat acolo urlînd ca un copilaş.

Ştiam că Sari nu mă va lăsa să uit momentul ăsta.

Niciodată.

– Ce față aveai! exclamă ea cînd se opri din rîs. Păcat că n-am avut un aparat de filmat la mine.

Eram prea furios ca să-i răspund. Am mîrîit doar.

Am scos micuța mînă din buzunarul de la sapte și am început s-o răsucesc în palmă. Întotdeauna mă jucam cu ea cînd eram necăjit. De obicei mă ajuta să mă calmez.

Dar acum simțeam că nu mă voi mai putea calma vreodată.

– Și doar ți-am povestit că am găsit un sarcofag gol ieri, îmi spuse ea dîndu-și la o parte părul de pe față. Nu-ți amintești?

Am mîrîit din nou.

Mă simțeam ca un idiot total.

Mai întîi m-am lăsat păcălit de costumul acela de mumie tîmpită al tatălui ei. Și acum asta.

Tăcut, mi-am promis mie însumi să mă răzbun pe ea. Chiar dacă ăsta va fi ultimul lucru pe care-l voi mai face.

Ea încă cotcodăcea despre gluma ei măreață.

– Și ce față aveai! exclamă ea din nou, scuturîndu-și capul.

Și răsucind cuțitul în rană.

– Nici ție nu ți-ar fi plăcut dacă te-aș fi speriat

eu, am mormăit furios.

– N-*ai fi putut* să mă sperii, răspunse ea. Eu nu mă sperii aşa de uşor.

– Ha!

Asta fusese cea mai bună replică la care mă gîndisem în acel moment. Nu prea deşteaptă, ştiu. Dar eram prea furios ca să mai fiu şi deştept.

Tocmai mă imaginam ridicînd-o pe Sari şi azvîrlind-o înapoi în sarcofag, trîntind capacul şi încuind-o înăuntru – cînd am auzit paşi apropiindu-se din tunel.

Privind spre Sari, am văzut cum i se schimba expresia feţei. Îi auzise şi ea.

Cîteva secunde mai tîrziu, unchiul Ben dădu buzna în cămăruţă. Am putut observa imediat, chiar şi în lumina aceea slabă, că era grozav de furios.

– Am crezut că pot avea încredere în voi, ne spuse el vorbind printre dinţii încleştaţi.

– Tată... începu Sari.

Dar el i-a tăiat scurt vorba.

– Am avut încredere în tine că nu vei pleca la plimbare fără să-mi spui. Ştii cît de uşor te poţi pierde în locul ăsta? Pierdut pentru totdeauna?

– Tată... începu iar Sari. Doar îi arătam lui Gabe camera asta pe care am descoperit-o ieri.

Tocmai voiam să ne întoarcem. Pe cuvînt!

– Există *sute* de tunele, spuse unchiul Ben înciudat, ignorînd explicația lui Sari. Poate chiar mii. Multe dintre ele nici măcar n-au fost explorate. Nimeni n-a mai fost în zona asta a piramidei pînă acum. Nu avem nici cea mai mică idee de ce pericole pîndesc pe aici. Voi doi nu puteți să hoinăriți pe aici de capul vostru. Vă dați seama cît de îngrozit am fost cînd m-am întors și am văzut că nu mai erați acolo?

– Ne pare rău, am răspuns și eu și Sari la unison.

– Hai să mergem, ne spuse unchiul Ben, gesticulînd cu lanterna spre ieșirea în tunel. Vizita voastră în piramidă s-a terminat pe ziua de azi.

L-am urmat în tunel. Mă simțeam foarte prost. Nu numai că mă păcălise Sari cu gluma ei stupidă, dar îl mai și supărasem pe unchiul meu favorit.

Sari întotdeauna mă vîrîse în buclucuri, am gîndit amărît. Încă de cînd eram copii mici.

Acum mergea în fața mea, la braț cu tatăl ei, povestindu-i ceva, cu fața apropiată de urechea lui. Dintr-o dată au izbucnit amîndoi în rîs și s-au întors să mă privească.

Simțeam cum mă-nroșisem pînă în vîrful urechilor.

Știam ce-i povestise.

Îi povestise cum se ascunsese ea în sarcofag și mă făcuse să țip precum un copilaș speriat. Și acum discutau amîndoi despre tîmpenia mea.

– Și eu vă urez un Crăciun fericit! am strigat abătut.

Și asta i-a făcut să rîdă cu și mai multă poftă.

* *

Am petrecut din nou noaptea în hotelul nostru din Cairo. Am bătut-o pe Sari de două ori la Scrabble, dar asta nu m-a ajutat să mă simt mai bine.

Sari se tot plîngea că ea are numai cuvinte dificile și că jocul nu era cinstit. În final am dus înapoi în camera mea setul de Scrabble și ne-am așezat să ne uităm la televizor.

În dimineața următoare ne-am luat micul dejun în cameră. Eu am comandat clătite, dar nu semănau la gust cu cele pe care le cunoșteam eu. Erau tari și zgrunțuroase, de parcă ar fi fost făcute din piele de bou sau altceva de genul ăsta.

– Ce program aveam azi? îl întrebă Sari pe unchiul Ben, care căsca și se întindea, după ce băuse deja două căni cu cafea.

– Am o întîlnire la muzeul din Cairo, ne spuse el, privind la ceasul de la mînă. E doar la două blocuri distanţă de aici. M-am gîndit că poate o să vă placă să hoinăriţi prin muzeu în timp ce eu îmi rezolv problemele.

– Oh, ce incitant, spuse Sari sarcastică şi înghiţi încă o lingură de fulgi de cereale.

Cutia cu fulgii de cereale era toată scrisă în arabă, şi pînă şi Tony Tigrişorul spunea ceva în arăbeşte. Aş fi vrut s-o păstrez şi s-o iau acasă să le-o arăt şi prietenilor mei. Dar ştiam că Sari ar fi rîs de mine dacă i-aş fi cerut-o, aşa că am renunţat.

– Muzeul are o colecţie interesantă de mumii, Gabe, îmi spuse unchiul Ben, încercînd să-şi mai toarne cafea, dar cafetiera se golise. O să-ţi placă.

– Dacă n-o să iasă din sarcofagele lor, mă ironiză Sari.

Idiot. Absolut idiot.

Am scos limba la ea. Ea a aruncat în mine cu fulgi de cereale.

– Cînd o să se întoarcă mama şi tata? l-am întrebat pe unchiul Ben.

Realizasem dintr-o dată că îmi era dor de ei.

El deschise gura să-mi răspundă, dar, în acelaşi moment sună şi telefonul. Unchiul Ben a

intrat în dormitor să răspundă. Era un telefon negru, demodat, cu disc în loc de butoane. Şi, în timp ce vorbea faţa i se umplea de uimire şi îngrijorare.

– Schimbare de planuri, ne spuse el cîteva secunde mai tîrziu punînd receptorul la loc şi venind înapoi în salonaş.

– Tată, ce s-a întîmplat? îl întrebă Sari dînd la o parte castronaşul cu fulgi de cereale.

– E foarte ciudat, răspunse el scărpinîndu-se în cap. Doi dintre muncitorii mei s-au îmbolnăvit azi-noapte. Un fel de boală misterioasă. Faţa îi deveni gînditoare, îngrijorată. I-au dus la un spital de aici, din Cairo. Cred că ar fi mai bine să mă duc acolo imediat, adăugă el adunîndu-şi portofelul şi celelalte lucruri.

– Dar cu mine şi cu Gabe cum rămîne?

– Voi fi plecat doar pentru o oră sau cam aşa ceva. Voi staţi aici în cameră, O.K.?

– În *cameră?* ţipă Sari de parcă tocmai ar fi fost crunt pedepsită.

– Ei bine, O.K. Puteţi coborî jos în hol, dacă doriţi. Dar să nu plecaţi din hotel.

Cîteva secunde mai tîrziu, îşi puse haina safari pe el, verifică încă o dată dacă şi-a luat portofelul şi cheile şi se grăbi să iasă.

Eu şi Sari ne priveam mohorîţi.

– Ce-ai vrea să faci? am întrebat, împingînd clătitele reci prin farfurie cu furculiţa.

Sari dădu din umeri.

– Nu e prea cald aici?

Am dat din cap.

– Mda. Sînt cam treizeci de grade.

– Trebuie să ieşim de aici, spuse ea ridicîndu-se de la masă şi întinzîndu-se.

– Adică să coborîm în hol? am întrebat-o în timp ce mă tot jucam cu clătitele.

– Nu. Vreau să spun să *plecăm* de aici, replică ea.

Sari se aşeză în faţa oglinzii de la intrare şi începu să-şi perie părul negru şi drept.

– Dar unchiul Ben a spus... am început eu.

– N-o să mergem prea departe, spuse ea, apoi adăugă repede: Dacă ţi-e frică...

M-am strîmbat la ea. Nu cred că m-a văzut. Era prea ocupată să se admire în oglindă.

– O.K., i-am spus. Am putea să mergem la muzeu. Tatăl tău spunea că e foarte aproape.

Eram hotărît să nu mai fiu eu fraierul de acum încolo. Dacă ea voia să nu-l asculte pe tatăl ei şi să iasă, eu eram de acord. De acum încolo, am hotărît, *eu* voi fi bărbatul. Nici o repetare a ce-

lor întîmplate cu o zi în urmă – niciodată.

– La muzeu? se strîmbă ea. Ei bine... O.K., spuse întorcîndu-se să mă privească. În fond şi la urma urmei avem doisprezece ani. Nu e ca şi cum am fi nişte bebeluşi. Putem să ieşim dacă aşa vrem.

– Sigur că da. O să-i scriem un bilețel unchiului Ben ca să ştie unde sîntem în caz că se întoarce înaintea noastră.

Am scotocit în birou după un creion şi o foaie de hîrtie.

– Dacă ţi-e frică, *Gabey*, putem să ne plimbăm în jurul hotelului, îmi spuse ea cu o voce enervantă, privindu-mă şi aşteptînd să vadă cum reacţionez.

– În nici un caz, am spus. Mergem la muzeu. Doar dacă nu ţi-e *ţie* frică.

– În nici un caz, mă imită ea.

– Şi nu-mi spune Gabey, am adăugat.

– Gabey, Gabey, Gabey, murmură ea doar ca să mă sîcîie.

Am scris bilețelul pentru unchiul Ben. Apoi am luat liftul pînă în holul hotelului. Am întrebat o tînără din spatele unui ghişeu, unde se găsea muzeul din Cairo. Ea ne-a spus să o luăm la dreapta cum ieşim din hotel şi să mergem două blocuri

distanță.

Sari ezită cînd am ieşit în lumina orbitoare a soarelui.

– Eşti sigur că te descurci?

– Ce-ar putea să nu fie în regulă? am replicat.

*
* *

CAPITOLUL 7

– Hai să mergem. Pe aici, am spus ferindu-mi ochii de lumina soarelui cu o mînă.

– E aşa de cald, se plînse Sari.

Strada era aglomerată şi zgomotoasă. Nu puteam auzi nimic din cauza claxoanelor.

Şoferii de aici încep să claxoneze din momentul în care pornesc motoarele maşinilor, şi nu se opresc din claxonat pînă cînd nu ajung la des-

tinație.

Sari și cu mine, ne țineam cît mai aproape unul de celălalt, croindu-ne calea prin îmbulzeala de pe trotuar. Tot felul de oameni treceau pe lîngă noi.

Erau oameni îmbrăcați în costume de afaceri în stil american, ce mergeau împreună cu oameni ce păreau să poarte niște pijamale albe.

Am văzut femei îmbrăcate în fuste colorate și bluze elegante și pantofi cu tocuri, la fel ca femeile de la noi de acasă. Femei în pantaloni. Și apoi femei îmbrăcate cu niște rochii negre, lungi și largi și fețele acoperite de văluri grele, negre.

– Asta nu prea seamănă cu ceea ce știm noi de acasă, am exclamat, țipînd ca să acopăr claxoanele mașinilor.

Eram atît de fascinat de priveliștea interesantă a oamenilor ce se înghesuiau pe tortuarul îngust, încît uitasem să mă mai uit și la clădiri. Și înainte să-mi dau seama, eram chiar în fața muzeului, o clădire înaltă de piatră, ce domina strada din spatele treptelor ca un evantai.

Am urcat scările și am intrat prin ușa turnantă a muzeului.

– Oh, ce liniște e aici! am exclamat ușurat.

Era plăcut să scapi de claxoanele maşinilor, de trotuarele aglomerate şi oamenii ce zbierau unii la alţii.

– De ce crezi că claxonează în halul ăsta? întrebă Sari luîndu-şi mîinile de la urechi.

– E doar un obicei, sau, cel puţin aşa cred eu, am răspuns.

Ne-am oprit şi am privit în jur.

Ne aflam în centrul unui enorm hol deschis. Scări înalte de marmură duceau la etaj, departe în stînga şi în dreapta. Două coloane albe, gemene, încadrau intrarea lată din spatele nostru. O pictură murală, enormă, acoperea peretele din dreapta, şi reprezenta o privelişte a piramidelor şi a Nilului, luată de sus.

Am rămas în mijlocul holului admirînd un timp pictura. Apoi am pornit-o spre peretele opus şi am întrebat-o pe femeia de la biroul de informaţii unde se afla camera mumiilor. Ea ne zîmbi drăgălaş şi ne spuse într-o engleză perfectă să o luăm pe scările din dreapta.

Ghetele noastre făceau zgomot pe pardoseala de marmură lucioasă. Scara părea să nu se mai termine.

– Asta e ca şi cum am urca pe munte, m-am

plîns la jumătatea drumului.

– Hai să ne luăm la întrecere pînă sus, spuse Sari zîmbind şi pornind înainte ca eu să mai pot spune ceva.

Bineînţeles că m-a întrecut cu aproape zece paşi.

Am aşteptat să-mi spună „moşule" sau „faţă de şarpe" sau altceva la fel de drăguţ. Dar ea deja se întorsese să vadă ce se afla în faţa noastră.

O cameră întunecoasă, cu tavanul înalt ce părea că se întinde la nesfîrşit. O cutie de sticlă era aşezată chiar în faţa scării. Înăuntru era o plachetă cu multe detalii din lemn şi lut.

M-am apropiat ca să pot vedea mai bine. Placheta arăta mii de egipteni trăgînd de blocuri enorme de calcar de-a lungul nisipului, spre o piramidă parţial construită.

În camera din spatele cutiei am putut vedea statui enorme din piatră, sarcofage uriaşe, rafturi din sticlă şi metal, şi cutie după cutie cu unelte şi relicve.

– Cred că ăsta e locul! am exclamat încîntat, grăbindu-mă spre primul raft.

– Poh! Ce-i asta? Vreun fel de cîine gigant? mă întrebă Sari arătîndu-mi o statuie uriaşă aşe-

zată lîngă perete.

Creatura părea să aibă un cap de cîine fioros aşezat pe un trup de leu. Ochii ei priveau drept înainte, creîndu-ţi senzaţia că avea de gînd să sară pe oricine s-ar fi apropiat de ea.

– Ei aşezau creaturi de felul ăsta în faţa mormintelor, i-am explicat lui Sari. Ştii tu. Să protejeze locul. Să-i sperie pe toţi.

– Un fel de cîini de pază, spuse Sari, apropiindu-se de statuia antică.

– Hei – e o mumie în sarcofagul ăsta! am exclamat privind la un sicriu de piatră. Uită-te!

Încă privind în urmă la sculptura enormă, Sari veni şi ea după mine.

– Mda. Aşa e. E o mumie în toată regula, spuse ea neimpresionată.

Bănuiesc că ea văzuse deja o grămadă, spre deosebire de mine.

– E aşa de mică, am spus privind la bandajele îngălbenite şi atît de strînse în jurul capului şi al trupului slăbănog.

– Strămoşii noştri erau ca nişte creveţi, replică ea. Ce crezi că era, bărbat sau femeie?

Am privit la plăcuţa prinsă în capătul sicriului.

– Aici scrie că era bărbat.

– Bănuiesc că nu prea creşteau cine ştie cît în zilele alea, spuse ea şi începu să rîdă de propria ei remarcă.

– Oricum l-au împachetat grozav de bine, am spus examinînd degetele bine bandajate ale mîinilor care erau încrucişate pe pieptul mumiei. Eu m-am costumat în mumie anul trecut de Halloween şi tot costumul mi s-a desfăcut după zece minute!

Sari ţîţîi din buze.

– Ştii cum se fac mumiile? am întrebat-o mutîndu-mă în cealaltă parte a sarcofagului. Ştii care era primul lucru pe care-l făceau? Scoteau creierul.

– Îhh! Opreşte-te, exclamă ea scoţînd limba şi făcînd o mutră scîrbită.

– Nu *ştiai* de treaba asta? am întrebat-o încîntat că eu aveam nişte informaţii grozave de care ea nu ştia.

– Te rog – ajunge, se rugă ea, ridicînd o mînă ca pentru a mă opri.

– Nu, e chiar foarte interesant, am insistat. Creierul trebuie să fie primul scos. Aveau chiar şi un instrument special. Un fel de cîrlig lung şi sub-

țire. Îl împingeau în sus prin nasul cadavrului, pînă cînd ajungea la creier și apoi îl răsuceau înainte și înapoi, înainte și înapoi pînă cînd sfărîmau tot creierul.

– Stop! strigă Sari astupîndu-și urechile.

– Apoi luau o lingură lungă, am continuat încîntat, și scoteau creierul bucățică cu bucățică. Am făcut cu mîna un gest ca și cum aș fi umplut o lingură. Scoteau. Scoteau. Scoteau creierul afară prin nas. Sau, în alte cazuri scoteau cîte un ochi și scoteau creierul prin orbita goală.

– Gabe – încetează! țipă Sari.

Arăta de parcă ar fi fost gata-gata să leșine. Era verde!

Ce-mi plăcea.

Nu crezusem că și Sari putea avea punctele ei slabe. Dar chiar că o făcusem să se simtă rău.

Formidabil!

În mod sigur va trebui să țin bine minte această tehnică.

– E cît se poate de adevărat, i-am spus, incapabil să mă stăpînesc să nu zîmbesc răutăcios.

– Dar taci din gură, murmură ea.

– Desigur, în alte dăți nu scoteau creierul pe nas. Pur și simplu tăiau capul. Apoi scoteau cre-

ierul prin gaura de la gît şi puneau capul înapoi pe trup. Pur şi simpul îl prindeau cu bandajele, bănuiesc.

– Gabe...

O privisem tot timpul verificîndu-i reacţia.

Arăta din ce în ce mai rău. De abia mai respira. Părea să aibă o greutate pe piept. Începeam să cred că era pe cale să-şi piardă micul dejun.

Dacă o făceam aş fi avut grijă să nu uite niciodată.

– E absolut oribil, spuse ea.

Vocea ei suna ciudat, de parcă ar fi venit cumva de sub apă.

– Dar e adevărat, am spus. Tătăl tău nu ţi-a povestit niciodată cum făceau vechii egipteni mumiile?

Ea scutură din cap.

– Ştie că nu-mi place...

– Şi ştii ce făceau cu maţele? am întrebat, bucurîndu-mă de privirea ei uimită. Le puneau în borcane şi...

Dintr-o dată am realizat că privirea uimită a lui Sari nu era pentru mine.

Ea de fapt privea peste umărul meu.

– Ha?

M-am întors şi am văzut de ce arăta ea atît de surprinsă.

Un bărbat intrase în cameră şi stătea chiar în faţa primului raft de sticlă. Mi-au trebuit cîteva secunde ca să-l recunosc.

Era Ahmed, egipteanul cel ciudat şi tăcut cu codiţa neagră prinsă la spate, şi care ne întîmpinase atît de neprietenos, acolo în interiorul piramidei. Era îmbrăcat în acelaşi fel; cu pantaloni subţiri, albi, cămaşă şi cu băsmăluţa purpurie în jurul gîtului. Şi expresia feţei lui era la fel de neprietenoasă. Ba chiar furioasă.

Eu şi cu Sari ne-am îndepărtat uşor de sarcofag, iar Ahmed, fixîndu-ne cu privirea cînd pe unul cînd pe celălalt, făcu un pas spre noi.

– Gabe, a venit după noi! şopti Sari.

Mă luă de braţ. Mîna ei era rece ca gheaţa.

– Hai să fugim de aici! ţipă ea.

Am ezitat. N-ar fi trebuit să ne oprim şi să-i spunem mai întîi un „bună ziua"?

Dar, ceva din duritatea şi hotărîrea înscrise pe faţa lui Ahmed, mi-au spus că Sari avea dreptate.

Ne-am întors şi am început să mergem grăbiţi, departe de el, în camera vastă, Sari cu cîţiva

paşi înaintea mea.

M-am întors şi am văzut că Ahmed venea după noi.

El ne strigă ceva, cu o voce mînioasă, amenințătoare. N-am putut înțelege ce spunea.

– Fugi! strigă Sari.

Iar acum alergam amîndoi cu toată viteza, ghetele noastre duduind pe pardoseala de marmură lustruită.

Am ocolit un raft imens de sticlă ce conținea trei sarcofage aşezate în picioare. Apoi am fugit direct spre insulița pustie dintre statui şi rămăşițe de oale antice şi relicve de piramide.

În spatele nostru, l-am putut auzi pe Ahmed strigînd după noi.

– Întorceți-vă! Întorceți-vă!

Părea foarte furios.

Pantofii lui bocăneau în timp ce alerga, zgomotul răsunînd în camera aceea vastă.

– Ne ajunge! i-am strigat lui Sari, care era încă în fața mea cu cîțiva paşi.

– Trebuie să fie o cale de *ieşire* de aici! răspunse ea fără suflare.

Dar, am văzut imediat că nu era. Eram aproape de peretele din spate. Am trecut de un sfinx

gigantic, apoi ne-am oprit.

Nu mai aveam încotro să fugim.

Nici o uşă. Nici o ieşire.

Un zid solid de granit.

Ne-am întors amîndoi şi am văzut cum ochii lui Ahmed se luminau de triumf.

Ne încolţise.

*
* *

CAPITOLUL 8

Ahmed se opri la cîțiva pași în fața noastră. Gîfîia ca un cîine și se ținea de splină. Ne privea furios.

Sari se uită la mine. Arăta palidă și cu adevărat speriată. Eram amîndoi cu spatele lipit de zid.

Am înghițit cu greutate. Aveam gîtul strîns și uscat.

Ce avea de gînd să ne facă?

– De ce ați fugit? reuși Ahmed să spună într-un tîrziu, ținîndu-se încă de splină de parcă ar fi avut crampe. De ce?

Nici unul din nou n-am răspuns. Doar stăteam și ne uitam la el, așteptînd să vedem ce avea de gînd să facă.

– Am venit cu un mesaj de la tatăl tău, îi spuse el lui Sari, ștergîndu-și fruntea transpirată cu băsmăluța roșie de la gît. De ce ați fugit?

– Un mesaj? se învioră Sari.

– Da, răspunse Ahmed. Tu mă cunoști. Ne-am întîlnit și ieri. Nu înțeleg de ce ai fugit de mine.

– Îmi pare rău, spuse repede Sari privind vinovată spre mine.

– Nu gîndeam prea clar, am spus eu. Sari m-a speriat și am fugit după ea.

– Gabe îmi povestea toate chestiile alea înspăimîntătoare, spuse și ea lovindu-mă cu cotul în coaste. E vina *lui*. El m-a speriat cu toate poveștile astea despre mumii. Așa că atunci cînd te-am văzut nu gîndeam prea clar, și...

Ne bîlbîiam amîndoi. Amîndoi ne simțeam teribil de ușurați că nu ne urmărise – și atît de jenați că fugisem de el.

– Tatăl tău m-a trimis să vin să vă iau să vă duc la el, spuse Ahmed, cu ochii lui întunecați

ațintiți asupra mea. Sper să nu mai fie nevoie să vă urmăresc iar prin tot muzeul.

– Ne pare rău, am răspuns eu și cu Sari la unison.

Mă simțeam ca un ticălos. Sînt sigur că și Sari se simțea la fel.

– Tata s-a întors la hotel și a citit bilețelul lui Gabe? întrebă Sari, aranjîndu-și părul cu mîna și îndepărtîndu-se de perete.

– Da, aprobă din cap Ahmed.

– S-a întors de la spital cumplit de repede, spuse Sari uitîndu-se la ceasul de pe mînă.

– Da, replică din nou Ahmed. Haideți. O să vă duc înapoi la hotel. Vă așteaptă acolo.

L-am urmat în tăcere, eu și Sari mergînd unul lîngă altul, cu cîțiva pași în urma lui.

În timp ce coborau pe scara cea lungă, ne-am privit stînjeniți unul pe celălalt. Ne simțeam amîndoi prost pentru că fugisem în felul ăla.

Scurt timp după aceea ne-am regăsit pe trotuarul aglomerat și zgomotos, lîngă șuvoiul nesfîrșit de mașini ce treceau claxonînd, toate mișcîndu-se în ritmul de start, stop, șoferii ieșiți pe jumătate pe geamuri zbierînd unii la alții și fluturîndu-și pumnii.

Ahmed s-a asigurat că veneam după el, apoi s-a întors spre dreapta și a început să ne conducă prin îmbulzeală. Soarele se ridicase de acum dea-

supra clădirilor. Aerul era fierbinte şi umed.

– Hei, aşteaptă... am strigat.

Ahmed şi-a întors capul fără să se oprească din mers.

– Mergem într-o direcţie greşită, i-am strigat încercînd să acopăr ţipetele unui vînzător ambulant de fructe şi legume. Hotelul e în partea cealaltă.

Şi i-am arătat.

Ahmed scutură din cap.

– Maşina mea e puţin mai sus pe drum.

– Mergem cu maşina înapoi la hotel? întrebă Sari, vocea dezvăluindu-i uimirea.

– Dar hotelul e foarte aproape, i-am spus lui Ahmed. Sari şi cu mine putem merge singuri şi pe jos dacă vrei. Nu e nevoie să ne duci cu maşina.

– Nu-i nici un deranj, replică Ahmed punîndu-şi mîinile cu fermitate pe umerii noştri şi continuînd să ne conducă spre maşina lui.

Am traversat strada şi am continuat să mergem. Trotuarul se aglomeră din ce în ce mai mult. Un om ce ducea o servietă de piele, m-a lovit fără să vrea cu ea în umăr. Am ţipat de durere.

Sari rîse.

– Ai un simţ al umorului cu totul special, am murmurat sarcastic.

– Ştiu, răspunse ea.

– Dacă am fi luat-o pe jos, am fi fost acum la hotel, am spus eu.

Ahmed probabil că nu voia să audă, pentru că nu spuse decît:

– Maşina e pe strada următoare.

Ne-am strecurat grăbiţi prin mulţimea de oameni. După puţin timp, Ahmed se opri lîngă o camionetă micuţă cu patru uşi. Era acoperită de praf, iar portiera din partea şoferului era îndoită.

El deschise o uşă din spate şi Sari şi cu mine ne-am urcat.

– Au! am ţipat.

Scaunele de piele pur şi simplu ardeau.

– Şi volanul e la fel de fierbinte, spuse Ahmed urcîndu-se şi punîndu-şi centura de siguranţă.

El atinse volanul de cîteva ori cu ambele mîini încercînd să se obişnuiască cu fierbinţeala.

– Ar trebui inventată o maşină care să rămînă răcoroasă în interior cît timp stă în parcare.

Maşina porni imediat, la prima cheie, şi el ieşi din curbă în linia traficului.

Imediat începu să claxoneze la maşina din faţa noastră. Ne mişcam încet, oprindu-ne la fiecare două-trei secunde, pe strada aceea îngustă.

– Mă întreb de ce n-a venit tata să ne ia, îmi spuse Sari, cu ochii pe mulţimea ce se scurgea prin faţa geamului prăfuit.

– A spus că o să vă aştepte la hotel, răspunse Ahmed de pe locul lui din faţă.

Apoi, întoarse maşina într-o curbă strînsă, intrînd pe un bulevard mai larg, şi începu să prindă viteză.

Mi-a luat destul timp pînă să înţeleg că ne îndreptam într-o direcţie greşită – *ne îndepărtam* de hotelul nostru.

– Ăă... Ahmed... eu cred că hotelul este exact în cealaltă parte, am spus arătînd spre geamul din spate.

– Eu cred că te înşeli, răspunse el încet, privind drept înainte prin parbriz. O să ajungem acolo imediat.

– Nu. Pe bune... am insistat.

Un lucru bun la mine este că am un simţ de orientare deosebit. Mama şi tata spuneau mereu, că atunci cînd sînt şi eu în preajmă, ei nu mai au nevoie de hartă. Ştiu aproape întotdeauna cînd mă îndrept într-o direcţie greşită.

Sari se întoarse să mă privească cu o expresie de îngrijorare crescîndă pe faţă.

– Aşezaţi-vă cum trebuie şi bucuraţi-vă de plimbare, ne spuse Ahmed privind spre mine prin oglinda retrovizoare. V-aţi legat centurile de siguranţă? Ar fi bine s-o faceţi chiar acum.

Avea un zîmbet plăcut pe faţă, dar vocea îi

era rece. Vorbele lui sunau ca o amenințare.

– Ahmed, ne-am îndepărtat prea mult, i-am spus iar, simțind cum mă cuprinde teama.

Afară, pe fereastră, clădirile ce se zăreau erau tot mai scunde și mult mai dărăpănate. Se părea că ne îndreptam spre zona suburbiilor.

– Dar stați liniștiți, ne spuse el cu nerăbdare crescîndă. Știu eu unde trebuie să mergem.

Eu și cu Sari am schimbat priviri speriate. Și ea părea la fel de îngrijorată ca și mine. Amîndoi știam acum că Ahmed ne mințea. Nu ne ducea la hotel. Nu ducea undeva în afara orașului.

Fuseserăm răpiți.

*
* *

CAPITOLUL 9

Observînd că Ahmed mă privea în oglinda retrovizoare, am început să trag de centura de siguranţă, prefăcîndu-mă că o leg. După asta, m-am aplecat spre Sari şi i-am şoptit la ureche.

– Data viitoare cînd opreşte.

La început nu a înţeles. Dar apoi am văzut că a priceput.

Eram amîndoi tensionaţi, cu ochii fixaţi pe

mînerele portierelor, aşteptînd în linişte.

– Tatăl tău e un om foarte deştept, spuse Ahmed privind-o pe Sari în oglindă.

– Ştiu, spuse ea cu o voce mică.

Maşina a încetinit, apoi s-a oprit.

– Acum! am strigat.

Amîndoi am tras de mînerele de la portiere.

Am deschis portiera şi m-am aruncat din maşină.

Claxoanele răsunau în faţă şi în spatele meu, dar am putut auzi strigătul de uimire al lui Ahmed.

Lăsînd portiera deschisă, m-am întors să văd dacă coborîse şi Sari. Ea se întoarse spre mine şi trînti portiera, cu ochii măriţi de spaimă.

Fără un cuvînt am început să alergăm.

Claxoanele păreau să se audă tot mai tare în timp ce noi ne îndreptam spre o străduţă lăturalnică. Alergam unul lîngă celălalt, urmînd străduţa pietruită care cotea printre două clădiri înalte de stuc albe.

Aveam impresia că eram ca doi şobolani într-un labirint.

Străduţa se îngusta tot mai mult. Apoi se lăţi dintr-o dată într-un cerc spaţios, care era de fapt o piaţă de fructe şi legume.

– Ne urmăreşte? ţipă Sari care acum se afla cu cîţiva paşi în spatele meu.

M-am întors şi l-am căutat pe Ahmed cu privirea, căutînd în mulţimea adunată în piaţă.

Am văzut cîţiva oameni în robe albe, lungi. Două femei tocmai intrau în piaţă, îmbrăcate în negru, cărînd un coş plin de banane. Un băiat pe bicicletă s-a abătut din drum exact în ele.

– Nu-l văd, i-am strigat lui Sari.

Dar am continuat să alergăm doar ca să fim siguri.

Nu mai fuseserăm niciodată atît de speriaţi.

Te rog, *te rog* Doamne, m-am rugat în tăcere, nu-l lăsa să ne urmărească. Nu-l lăsa să ne prindă!

Luînd-o după un colţ, am ajuns pe marginea unui bulevard mare şi aglomerat. Un camion a trecut prin faţa noastră, trăgînd după el o remorcă plină cu cai. Trotuarul era înţesat cu cumpărători şi afacerişti.

Sari şi cu mine ne-am strecurat printre ei, încercînd să ne pierdem în mulţime.

Într-un final ne-am oprit lîngă intrarea a ceea ce părea să fie un magazin universal. Gîfîind, mi-am sprijinit mîinile pe genunchi, şi, aplecat în faţă, am încercat să-mi recăpăt suflul.

– Am scăpat de el, spuse Sari, privind în direcţia din care venisem.

– Mda. Sîntem O.K., am răspuns fericit.

I-am zîmbit, dar ea nu mi-a întors zîmbetul.

Fața îi era înfricoșată. Ochii ei continuau să cerceteze mulțimea. Cu o mînă se tot trăgea nervoasă de o șuviță de păr.

– Sîntem O.K., am repetat. Am scăpat.

– Dar mai e o problemă, spuse ea încetișor, cu ochii încă fixați pe mulțimea ce se îmbulzea pe lîngă noi.

– Ha? Problemă?

– Acum ne-am rătăcit, răspunse ea, întorcîndu-și în sfîrșit fața spre mine. Ne-am rătăcit, Gabe. Nu știm unde sîntem.

Dintr-o dată am simțit cum mi se strînge stomacul. Un țipăt de spaimă începu să se ridice din adîncul meu.

Dar m-am forțat să nu țip.

M-am forțat să mă prefac că nu mi-e frică.

Sari fusese întotdeauna cea curajoasă, cîștigătoarea, campioana. Și eu eram întotdeauna cel învins. Dar acum, puteam vedea că era într-adevăr speriată. Asta era șansa mea să fiu eu cel descurcăreț, era șansa mea ca să-i arăt cine era adevăratul campion.

– Nici o problemă, am liniștit-o, privind în sus spre clădirile înalte acoperite cu geamuri. Vom ruga pe cineva să ne arate drumul pînă la hotel.

– Dar nimeni nu vorbește engleza! țipă ea a-

proape plîngînd.

– Oh... nu cred că e o problemă, i-am spus oarecum dezumflat. Sînt sigur că cineva...

– Sîntem pierduți, repetă ea deznădăjduită, scuturînd din cap. Total pierduți.

Și atunci am văzut răspunsul la problema noastră, parcată în curbă. Era un taxi, un taxi liber.

– Haide, i-am spus luînd-o de braț.

Am condus-o pînă la taxi. Șoferul, un tînăr cu o mustață mare și neagră și cu păr negru și drept ce se zărea de sub o șapcă gri, se întoarse plin de uimire cînd eu și Sari ne-am urcat pe locurile din spate.

– La *Cairo Center Hotel*, am spus privind-o încurajator pe Sari.

Șoferul mă privea uimit, de parcă nu ar fi înțeles.

– Te rog să ne duci la *Cairo Center Hotel*, am repetat încet și clar.

Atunci, el își lăsă capul pe spate, deschise gura și începu să rîdă.

*
* *

CAPITOLUL 10

Şoferul rîse pînă cînd îi dădură lacrimile.

Sari mă prinse de braţ.

– Lucrează pentru Ahmed, şopti ea, răsucindu-mi mîna. Am intrat direct în capcană!

– Cum? am întrebat, simţind un fior de teamă în piept.

Nu credeam să aibă dreptate.

Nu putea să aibă dreptate!

Dar nu știam ce altceva să mai cred.

Am tras de mînerul ușii și am încercat să cobor din taxi. Dar, șoferul ridică o mînă, semnalizîndu-mi să mă opresc.

– Gabe – fugi! mă împinse Sari de la spate.

– *Cairo Center Hotel?* întrebă dintr-o dată șoferul ștergîndu-și lacrimile cu un deget. Apoi ne arătă cu degetul prin parbriz: *Cairo Center Hotel!*

Și eu și Sari i-am urmărit degetul cu privirea.

Acolo era hotelul. Chiar peste drum.

El începu să rîdă din nou, scuturînd din cap.

– Mulțumesc, am strigat și am coborît.

Sari a coborît și ea după mine, cu un zîmbet de ușurare pe față.

– Nu cred că e *chiar atît* de amuzant, i-am spus lui Sari. Taximetristul are un simț al umorului destul de ciudat.

Am privit peste umăr. Șoferul încă se uita la noi cu un zîmbet amuzat pe buze.

– Hai, mă grăbi ea luîndu-mă de braț. Trebuie să-i spunem lui tata de Ahmed.

Dar, spre surprinderea noastră, camera era goală. Biletelul meu era tot pe masă, acolo unde îl lăsasem. Nimic nu fusese mișcat sau atins.

– Tata încă nu s-a întors, observă Sari, luînd

bilețelul și mototolindu-l în mînă. Ahmed a mințit – despre tot.

M-am aruncat pe canapea cu un oftat sonor.

– Mă întreb ce se întîmplă. Pur și simplu nu înțeleg.

Iar cînd ușa de la intrare s-a deschis am țipat amîndoi.

– Tată! strigă Sari, alergînd să-l îmbrățișeze.

Iar eu trebuie să recunosc că eram foarte fericit că venise unchiul Ben și nu Ahmed.

– Tată, cea mai ciudată treabă... începu Sari.

Unchiul Ben își trecu un braț pe după umerii ei. Și, în timp ce o conducea prin cameră spre canapea, am putut vedea că avea o expresie de uimire profundă întipărită pe față.

– Da, e ciudat, murmură el scuturînd din cap. Amîndoi oamenii mei...

– Cum? Sînt O.K.? întrebă Sari.

– Nu. Nu chiar, răspunse unchiul Ben așezîndu-se pe brațul unui fotoliu, privind spre noi, dar fără să ne vadă. Sînt amîndoi într-o stare de șoc. Bănuiesc că asta este descrierea corectă.

– Au suferit un accident? În piramidă? am întrebat eu.

Unchiul Ben își scărpină chelia din vîrful ca-

pului.

– Nu prea ştiu. Ei nu pot vorbi. Sînt amîndoi... muţi. Cred că ceva sau cineva – i-a speriat. I-a speriat în aşa hal, încît nu mai pot nici măcar să vorbească. Doctorii sînt total debusolaţi. Spuneau că...

– Tată, Ahmed a încercat să ne răpească! îl întrerupse Sari, strîngîndu-l de mînă.

– Ce? Ahmed? îşi îngustă el ochii, fruntea încreţindu-i-se din cauza confuziei. Ce vrei să spui?

– Ahmed. Tipul din piramidă. Cel care e îmbrăcat în costumul alb cu băsmăluţa roşie şi are mereu la el carneţelul acela, îi explică Sari.

– Ne-a spus că tu l-ai trimis să ne ia, am intervenit eu. A venit la muzeu...

– Muzeu? Unchiul Ben se ridică în picioare. Ce căutaţi voi la muzeu? Parcă v-am spus...

– Trebuia să ieşim de aici, spuse Sari, punînd o mînă pe umărul tatălui ei, încercînd să-l calmeze. Gabe voia să vadă mumiile, aşa că am mers la muzeu. Dar a venit Ahmed şi ne-a dus la maşina lui. Spunea că ne aduce la hotel.

– Dar o pornise într-o direcţie greşită, am continuat eu povestirea. Aşa că am sărit din maşină

şi am fugit!

– Ahmed? Unchiul Ben îi tot repeta numele, de parcă nu i-ar fi venit să creadă. A venit la mine cu referinţe şi recomandări excelente. Este criptograf. Îi studiază pe vechii egipteni. Îl interesau în special înscrisurile şi simbolurile de pe pereţii pe care îi descopeream.

– Dar de ce a venit după noi? am întrebat.

– Şi unde voia să ne ducă? întrebă şi Sari.

– Nu ştiu, răspunse unchiul Ben. Dar în mod sigur intenţionez să aflu. O îmbrăţişă pe Sari. Ce mister, continuă el. Sînteţi amîndoi O.K.?

– Da. Sîntem O.K., am răspuns eu.

– Trebuie să ajung la piramidă, spuse el, eliberînd-o pe Sari şi mergînd la fereastră. Le-am dat zi liberă celor din echipă, dar, trebuie să aflu despre ce e vorba.

Norii acoperiseră soarele. Camera se întunecase dintr-o dată.

– O să comand masa în cameră pentru voi, ne spuse unchiul Ben cu o expresie gînditoare. Voi doi o să fiţi O.K. aici pînă mă întorc eu diseară?

– Nu! ţipă Sari. Nu poţi să ne laşi aici!

– De ce nu putem veni şi noi cu tine? am întrebat eu.

– Da! Venim şi noi cu tine! exclamă Sari înainte ca unchiul Ben să poată răspunde.

El scutură din cap.

– Prea periculos, spuse el în timp ce mă privi întîi pe mine apoi pe Sari. Pînă cînd voi afla ce s-a întîmplat cu cei doi lucrători ai mei...

– Dar tată, dacă se întoarce Ahmed? strigă Sari înspăimîntată. Dacă vine aici?

Unchiul Ben se încruntă.

– Ahmed, murmură el. Ahmed.

– Nu poţi să ne laşi aici! repetă Sari.

Unchiul Ben privea pe fereastră la cerul întunecat.

– Bănuiesc că aveţi dreptate. Cred că va trebui să vă iau cu mine.

– Da! am strigat eu şi Sari uşuraţi.

– Dar va trebui să-mi promiteţi că veţi sta lîngă mine, ne spuse cu seriozitate unchiul Ben, împungînd-o cu degetul pe Sari. Vorbesc serios. Nici un fel de hoinăreală. Nici un fel de glume.

Mi-am dat seama că acum vedeam o nouă faţetă a unchiului meu. Chiar dacă era un bine cunoscut om de ştiinţă, el fusese întotdeauna glumeţul familiei.

Dar acum era îngrijorat.

Serios îngrijorat.

Nici un fel de glume pînă cînd nu se va lămuri misterul.

Ne-am luat sandvişurile de la restaurantul hotelului, apoi am plecat cu maşina prin deşert spre piramidă.

Nori mari acopereau soarele, aruncînd umbre peste nisip, colorînd deşertul întunecat cu nuanţe tremurătoare de gri şi albastru.

După un timp îndelungat, se ivi la orizont şi piramida enormă, crescînd pe măsură ce ne apropiam de ea, pe şoseaua aproape goală.

Mi-am amintit de prima dată cînd am văzut-o, cu cîteva zile în urmă. O privelişte fantastică.

Dar acum, privind-o prin parbriz, mă simţeam doar înspăimîntat.

Unchiul Ben parcă maşina lîngă intrarea joasă pe care o descoperise în spatele piramidei. Cînd am coborît, vîntul sufla peste nisip, ridicîndu-l şi învîrtejindu-l în jurul picioarelor noastre.

Unchiul Ben ne făcu semn să ne oprim la intrarea în tunel.

– Uite, ne spuse căutînd în bagajul lui şi scoţînd echipamente pentru Sari şi pentru mine. Prindeţi-vă astea, şi ne înmînă fiecăruia cîte un beeper.

Doar apăsați pe buton și el o să mă avertizeze, continuă el, ajutîndu-mă să-l prind pe al meu de cureaua de la pantaloni. E ca un telefon. Dacă apeși pe buton, el trimite semnale electronice la unitatea pe care o port eu. Atunci, eu pot să te găsesc urmărind nivelul sunetelor. Bineînțeles, nu mă aștept să-l folosești pentru că sper că vei rămîne lîngă mine.

Apoi ne dădu și lanterne.

– Fiți atenți la fiecare pas, ne instrui el. Țineți lumina în jos la picioare, cu cîțiva metri în fața voastră pe podea.

– *Știm*, tată, spuse Sari. Am mai făcut asta, îți amintești?

– Doar urmează-mi instrucțiunile, îi răspunse el tăios și se întoarse spre intrarea întunecoasă.

M-am oprit în fața intrării și am scos din buzunar micuța mînă mumifiată ca să mă asigur că o să am la mine.

– Ce faci cu aia? mă întrebă Sari strîmbînd din nas.

– Îmi poartă noroc, am spus punînd-o la loc în buzunar.

Ea oftă și îmi făcu semn să o urmez în piramidă.

Cîteva minute mai tîrziu, coboram din nou, cu mare atenție, pe lunga scară de frînghie, și intram în primul tunel îngust.

Unchiul Ben deschidea drumul, cercul de lumină al lanternei sale, dansînd pe pereții tunelului, în fața lui. Sari era la cîțiva pași în spatele lui, iar eu mergeam la cîțiva pași în spatele ei.

De data asta tunelul părea și mai îngust și mai jos. Bănuiesc că asta se datora dispoziției în care mă aflam.

Ținînd cu atenție lanterna și luminînd podeaua, mi-am aplecat capul ca să nu mă lovesc de tavanul jos, curbat.

Tunelul o coti spre stînga, apoi coborî în pantă și se ramifică în două poteci. Am apucat-o pe cea din dreapta. Singurul sunet ce se auzea era cel pe care îl făceau încălțările noastre pe podeaua uscată, nisipoasă.

Unchiul Ben tuși.

Sari spuse ceva. Nu am putut auzi ce anume.

M-am oprit să luminez o colonie de păianjeni de pe tavan, unchiul Ben și Sari aflîndu-se cu cîțiva metri în fața mea.

Urmărind lumina lanternei care se mișca deasupra picioarelor am văzut că mi se dezlegase din

nou gheata.

– Oh, Doamne, nu din nou!

M-am oprit să-mi leg şiretul, aşezînd lanterna pe jos lîngă mine.

– Hei, aşteptaţi-mă! am strigat.

Dar ei tocmai vorbeau aprins despre ceva şi nu cred că m-au auzit. Puteam să le aud vocile răsunînd în tunelul lung şi întortocheat, dar nu puteam deslui cuvintele.

Am înnodat de două ori şiretul, am luat lanterna şi m-am ridicat în picioare.

– Hei, aşteptaţi-mă! am ţipat nervos.

Oare unde dispăruseră?

Mi-am dat seama că nu le mai auzeam glasurile.

Nu se poate să mi se întîmple asta încă o dată! am gîndit.

– Hei! am strigat iar, punîndu-mi mîinile ca un cornet în jurul gurii.

Vocea mea răsună în tot tunelul.

Dar nici o voce nu a răspuns.

– Aşteptaţi-mă!

Tipic, m-am gîndit.

Erau atît de adînciţi în conversaţia lor, încît au uitat cu totul de mine.

Am realizat că eram mai mult furios decît speriat. Şi unchiul Ben care făcuse atîta caz că trebuie să stăm cît mai aproape unul de celălalt. Şi acum el plecase şi mă lăsase singur în tunel.

– Hei, unde *sînteţi?* am strigat din nou.

Nici un răspuns.

*
* *

CAPITOLUL II

Luminîndu-mi drumul, am aplecat capul şi am început să alerg, urmînd traseul tunelului în timp ce acesta cotea strîns la dreapta.

Podeaua începuse să urce în pantă. Aerul devenise fierbinte şi mirosea a mucegai. De abia mai puteam respira.

– Unchiule Ben! am strigat. Sari!

Ar trebui să fie cam la următoarea curbă a

tunelului, mi-am spus singur. Nu a durat atît de mult pînă mi-am legat șiretul. Nu se puteau îndepărta foarte tare.

Auzind un sunet, m-am oprit.

Și am ascultat.

Acum era liniște.

Oare începuse să mi se pară că aud tot soiul de zgomote?

Am avut o inspirație subită: Oare să fie și asta o altă glumă? Oare Sari și unchiul Ben se ascundeau, așteptînd să vadă ce anume voi face?

Era ăsta vreun alt șiretlic idiot de-al lor ca să mă sperie?

Era posibil. Știam că unchiul Ben nu putea rezista unei astfel de glume. Rîsese ca o hienă cînd Sari îi povestise cum se ascunsese în sarcofag și mă speriase pentru zece ani.

Oare se ascunseseră amîndoi în sarcofag așteptînd să-i descopăr eu?

Inima îmi bătea cu repeziciune. În ciuda căldurii din tunel, îmi era chiar rece.

Nu, am decis. Asta nu e glumă.

Unchiul Ben fusese prea serios astăzi, prea îngrijorat pentru cei din echipa lui. Prea îngrijorat de ceea ce i-am spus noi despre Ahmed. Nu avea deloc chef de glume.

Am pornit-o din nou prin tunel. În timp ce alergam mi-am trecut mîna peste beeper-ul agățat la talie.

Să-l folosesc?

Nu, am hotărît.

Asta n-ar face decît să-i dea apă la moară lui Sari. Care ar fi fost încîntată să povestească oricui cum am semnalizat după ajutor la două minute după intrarea în piramidă!

Am dat colțul. Pereții tunelului păreau să mă sufoce în timp ce acesta se tot îngusta.

– Sari? Unchiule Ben?

Nu era ecou. Poate că tunelul era prea îngust ca să mai aibă și ecou.

Podeaua devenise mai tare, mai puțin nisipoasă. În lumina lanternei am putut vedea că zidurile de granit erau pline de crăpături. Arătau la fel ca boltele tavanului.

– Hei, unde *sînteți* oameni buni? am strigat iar.

M-am oprit cînd tunelul s-a ramificat în două direcții.

Și, dintr-o dată am simțit cît de speriat eram.

Unde dispăruseră? *Ar fi trebuit* să-și dea seama pînă acum că nu eram cu ei.

Am privit la cele două deschideri, luminînd mai întîi primul tunel, apoi și pe celălalt.

În care din ele intraseră?

În care?

Inima mi se zbătea în piept, cînd am intrat în tunelul din stînga şi le-am strigat numele.

Nici un răspuns.

Am ieşit repede, lumina săltînd nebuneşte pe podea, şi am intrat în tunelul din dreapta.

Un labirint de tunele. Aşa descrisese unchiul Ben piramida. Poate chiar mii de tunele, aşa îmi spusese.

Mii!

Continuă să mergi, m-am sfătuit singur.

Continuă să te mişti, Gabe. Ei sînt chiar în faţa ta. *Trebuie* să fie!

Am făcut cîţiva paşi şi i-am strigat.

Am auzit ceva.

Voci?

M-am oprit. Era atîta linişte acum. Atîta linişte încît îmi puteam auzi bătăile inimii.

Sunetul acela din nou.

Am ascultat cu atenţie, ţinîndu-mi respiraţia.

Era un sunet ca un fîşîit. Un fîşîit uşor. Nu o voce umană. Poate o insectă. Sau un şobolan.

– Unchiule Ben? Sari?

Tăcere.

Am mai făcut cîţiva paşi în tunel. Apoi alţi cîţiva paşi.

M-am hotărît să-mi calc pe inimă şi să-i semnalizez.

Şi ce dacă o să mă necăjească Sari? Eram prea speriat ca să-mi mai pese.

Dacă îi semnalizam, ar fi venit acolo să mă ia în cîteva secunde.

Dar cînd am întins mîna după beeper, am fost oprit de un zgomot puternic.

Fîşîitul de insectă se transformase într-un fel de hîrşîit uşor.

M-am oprit să ascult, simţind cum mi se face părul măciucă.

Hîrşîiala creştea în intensitate.

Suna ca şi cum cineva rupea cartoane.

Doar ceva mai zgomotos. Mai tare.

Mai tare.

Chiar sub picioarele mele.

Mi-am întors ochii spre podea.

Mi-am luminat picioarele.

Mi-a luat atîta timp pînă să înţeleg ce se întîmplă.

Podeaua vechiului tunel crăpa sub picioarele mele.

Hîrşîitul deveni şi mai zgomotos, părînd să vină din toate direcţiile, să mă împresoare.

Şi era prea tîrziu, ca să mai pot face ceva.

Am simţit cum eram împins în jos, tras în jos,

de o forță atotputernică.

Podeaua se crăpase de tot sub mine, și eu cădeam.

Cădeam în jos, tot mai jos, într-o gaură neagră nesfîrșită.

Am deschis gura să țip, dar, n-a ieșit nici un sunet.

Am întins mîinile și am apucat – aerul!

Am închis ochii și m-am prăbușit.

Jos, tot mai jos în întunecimea învîrtejită.

*
* *

CAPITOLUL 12

Am auzit lanterna bufnind de podea.

Apoi m-am lovit. Tare.

Am aterizat pe o parte. Durerea îmi săgetă corpul, şi am văzut roşu. Un fulger de un roşu strălucitor ce devenea din ce în ce mai luminos, pînă cînd a trebuit să închid ochii. Cred că forţa izbiturii m-a făcut să leşin pentru scurt timp.

Cînd am deschis ochii, totul era de un gri-

galben înceţoşat. Mă durea toată partea pe care căzusem. Cotul drept îmi înţepenise de durere.

Am încercat să-l mişc. Părea să fie în regulă.

M-am ridicat în şezut. Ameţeala începea să mi se risipească încet, precum o perdea de fum.

Unde eram?

Un miros neplăcut îmi invadă nările. Miroul putreziciunii. Al prafului antic. Al morţii.

Lanterna căzuse lîngă mine. Am urmărit fascicolul de lumină îndreptat spre perete.

Şi am gemut.

Lumina se oprise pe o mînă.

O mînă de om.

Sau nu?

Mîna era ataşată la un braţ. Iar braţul era ferm ataşat la un trup care stătea în picioare.

Mîna îmi tremura cînd am ridicat lanterna şi am încercat să stabilizez lumina pe siluetă.

Era o mumie. Stătea pe picioarele ei lîngă zidul îndepărtat.

Fără ochi, fără gură, faţa bandajată părea să mă privească, atentă şi pregătită, ca şi cum ar fi aşteptat să fac eu prima mişcare.

*

* *

CAPITOLUL 13

O mumie?

Lumina trecu peste fața ei fără trăsături. Nu-mi puteam ține mîna nemișcată. Tot corpul îmi tremura.

Încremenit, incapabil să mă mișc de pe podeaua tare, mă holbam la silueta înspăimîntătoare. Mi-am dat seama că începusem să gîfîi zgomotos.

Încercînd să mă calmez, am luat o gură de aer putred şi mi-am ţinut respiraţia.

Mumia privea în gol spre mine.

Stătea ţeapănă cu braţele atîrnate de-o parte şi de alta.

De ce stătea acolo aşa? m-am întrebat, respirînd adînc încă o dată.

Vechii egipteni nu-şi lăsau mumiile aşa, ca să atragă atenţia tuturor.

Realizînd că nu se mişcă spre mine ca să mă atace, am început să mă simt puţin mai calm.

– Uşurel, Gabe. Uşurel, am spus cu voce tare, şi, încercînd să stabilizez oarecum lanterna, am strîns-o şi mai tare în mînă.

Am tuşit. Aerul era atît de vîscos. Atît de vechi.

Gemînd de durere m-am ridicat în picioare şi am început să plimb repede lumina lanternei înainte şi înapoi pe lîngă mumia tăcută, fără faţă.

Era o cameră enormă, cu tavanul înalt. Mult mai mare decît încăperea unde lucra echipa unchiului Ben.

Şi mult mai împuţită.

– Aoleou! mi-a scăpat un ţipăt uşor în timp ce lumina pală a lanternei a revelat o scenă uimitoare. Siluete întunecate şi bine bandajate erau împrăştiate peste tot în jurul meu.

Camera aceea vastă era plină ochi cu mumii!

În lumina tremurătoare, umbrele lor păreau să se întindă spre mine.

Tremurînd, am făcut un pas înapoi. Am mișcat încet fasciculul de lumină peste scena stranie, hidoasă.

Lumina destrăma umbrele, dezvăluind brațe bandajate, torsuri, picioare, fețe acoperite.

Erau atîtea mumii.

Erau mumii sprijinite de zid. Mumii ce zăceau întinse pe suporturi de piatră cu brațele încrucișate peste piepturi. Mumii aplecate în unghiuri ciudate, chircite sau în picioare, cu brațele întinse înainte ca niște monștri Frankenstein.

Lîngă perete era așezat un șir de sarcofage cu capacele desfăcute. M-am întors urmărind arcul trasat de lumină. Mi-am dat seama că am căzut în centrul camerei.

În spatele meu am descoperit o zonă uimitoare, plină cu echipament. Unelte asemănătoare unor furci ciudate, cum nu mai văzusem pînă atunci. Teancuri înalte de pînză. Oale gigantice de lut și borcane.

Ușor, Gabe. Ușor.

Oh. Respiră încet.

Am făcut cîțiva pași șovăitori mai aproape, încercînd să țin cît mai bine lanterna.

Încă cîțiva pași.

M-am apropiat de unul din teancurile de pînză. In, după cum arăta. Materialul folosit la bandajarea mumiilor.

Adunîndu-mi curajul, am examinat cîteva unelte. Fără să ating nimic. Doar le priveam în lumina pîlpîitoare a lanternei.

Instrumente pentru fabricarea mumiilor. Instrumente antice.

Am făcut un pas lateral. M-am întors spre mulţimea de siluete nemişcate.

După ce lumina lanternei a traversat aproape întreaga cameră, fără să vreau, am lăsat-o să cadă pe jos, pe o zonă ca o scobitură întunecată în podea. Curios, m-am apropiat, păşind pe lîngă mumiile gemene întinse pe spate cu braţele încrucişate pe piepturi.

Oooh! Uşurel Gabe.

Ghetele scîrţîiau zgomotos în timp ce eu mergeam cu multe ezitări de-a lungul încăperii vaste.

Gaura întunecoasă din podea, avea aproape mărimea unui bazin de înot. M-am aşezat pe marginea ei ca s-o examinez mai de aproape.

Suprafaţa era moale şi lipicioasă. Precum catranul.

Era oare o veche groapă de catran? Oare acest catran fusese folosit la prepararea mumiilor,

care erau împrăştiate atît de ameninţător în jurul camerei?

Dintr-o dată m-a traversat un fior care m-a îngheţat în loc.

Cum se putea ca groapa asta cu catran să fie atît de moale după *patru mii de ani?*

De ce tot ce se găsea în această cameră – instrumentele, mumiile, inul – era conservat atît de bine?

Şi de ce acele mumii, cel puţin două duzini, erau lăsate afară aşa, împrăştiate prin toată camera, în asemenea poziţii stranii?

Mi-am dat seama că am făcut o descoperire incredibilă. Căzînd prin podea, am descoperit o cameră ascunsă, o cameră de preparare a mumiilor. Descoperisem toate uneltele şi toate materialele folosite la fabricarea mumiilor de acum patru mii de ani.

Încă o dată mirosul acela neplăcut mi-a invadat nările. Mi-am ţinut respiraţia ca să mă abţin să nu vomit. Era mirosul unor corpuri cu o vechime de patru mii de ani, am gîndit. Un miros care fusese îmbuteliat aici, în această cameră ascunsă – pînă acum.

Privind la siluetele contorsionate, întunecate, care păreau că îmi întorc privirea, plin de oroare am căutat beeper-ul.

Unchiule Ben, trebuie să vii repede, am gîndit înspăimîntat.

Nu vreau să mai stau singur aici nici o secundă în plus.

Trebuie să vii aici, acum!

Am tras beeper-ul de pe curea, şi l-am apropiat de lumina lanternei.

Tot ce trebuia să fac, mi-am amintit eu, era să apăs pe buton, şi unchiul Ben sau Sari vor veni alergînd.

Strîngînd bine beeper-ul în mînă, am căutat butonul cu degetul, şi am ţipat de îngrijorare.

Beeper-ul era stricat. Spart. Terminat.

Butonul nici măcar nu se clintea.

Probabil aterizasem pe el cînd am căzut.

Era inutil.

Eram singur acolo jos.

Singur cu mumiile, ce mă priveau fără feţe, în linişte, din umbrele adînci, întunecate.

*
* *

CAPITOLUL 14

Singur.

Priveam cu oroare la beeper-ul nefolositor.

Lanterna îmi tremura în mînă.

Dintr-o dată, am avut impresia că totul se mișca spre mine. Zidurile. Tavanul. Întunericul.

Mumiile.

„Ha?“

Am făcut un pas în spate. Apoi încă unul.

Mi-am dat seama că strîngeam atît de tare lanterna, încît mă durea mîna.

Lumina juca peste fețele bandajate.

Nu se mișcau.

Bineînțeles că nu se mișcau.

Am mai făcut un pas în spate. Mirosul neplăcut părea că devine mai puternic, mai vîscos. Mi-am ținut respirația, dar aveam mirosul în nări, în gură. Îl puteam gusta, puteam să gust putreziciunea, puteam să gust aroma morții, de acum patru mii de ani.

Am aruncat beeper-ul inutil pe jos și am mai făcut un pas în spate, ținîndu-mi ochii fixați pe mumiile din jurul meu.

Ce trebuia să fac?

Mirosul îmi făcea rău. Trebuia să ies de acolo, să-l chem pe unchiul Ben.

Alt pas în spate.

– Ajutor!

Am încercat să strig, dar vocea mea suna slab, înăbușită de aerul greu, vîscos.

– Ajutor! Mă aude cineva?

Puțin mai tare.

Mi-am pus lanterna sub braț și mi-am așezat mîinile în jurul gurii ca să formez un fel de megafon.

– *Mă aude cineva?* am zbierat.

Am ascultat disperat un răspuns.

Liniște.

Unde erau Sari și unchiul Ben? De ce nu mă auzeau? De ce nu mă căutau?

– *Ajutor! Cineva – vă rog ajutooor!*

Am strigat cît de tare am putut, ridicînd capul spre gaura din tavan, gaura prin care căzusem.

– *Nu mă aude nimeni?*

Puteam simți cum mă cuprinde panica înghețîndu-mi picioarele.

Apoi panica mă copleși, paralizîndu-mă val după val.

– Ajutați-mă! *Cineva* – vă rog!

Am mai făcut un pas în spate.

Și ceva a cronțănit sub talpa mea.

Am scos un țipăt ascuțit și am făcut un salt înainte.

Orice o fi fost, fugise.

Mi-a scăpat un oftat sonor de ușurare.

Și atunci am simțit cum îmi trece ceva peste gleznă.

Am țipat și am scăpat lanterna de sub braț. A căzut cu zgomot pe jos.

Lumina se stinsese.

Din nou, ceva a trecut peste piciorul meu.

Ceva tare.

Am auzit un sunet ușor, ca un foșnit, acolo

jos pe podea. Ceva mi-a trecut iar pe lîngă o gleznă.

Am dat tare cu piciorul, dar am lovit doar aerul.

– Oooh! Ajutooor!

Erau niște creaturi acolo pe jos. O mulțime.

Dar *ce* anume erau?

Din nou ceva mi-a trecut pe lîngă gleznă și am dat din picior ca un smintit.

Înnebunit, m-am aplecat în întuneric să-mi recuperez lanterna.

Și am atins ceva tare și cald.

– Oooh, nuuu!

Mi-am ridicat mîna cu un urlet.

În întuneric, căutînd lanterna, am avut sentimentul că întreaga podea prinsese viață. Se mișca în valuri, se rostogolea și cădea, dînd în clocot pe sub picioarele mele.

În sfîrșit, am găsit lanterna. Am luat-o cu o mînă tremurătoare, m-am ridicat în picioare și am încercat s-o aprind.

Cînd m-am dat înapoi, ceva mi-a trecut printre picioare.

Părea dur. Și înțepător.

Am auzit foșnăieli. Pocnete. Creaturi lovindu-se una de alta.

Respirînd cu greutate, cu inima strînsă și cu

întregul trup crispat de teroare, am început să țopăi, căutînd să mă îndepărtez în timp ce încercam să aprind lanterna.

Ceva a cronțăit iar zgomotos sub gheata mea. Am țopăit mai departe, sărind peste ceva ce încerca să mi se urce pe picior.

Într-un tîrziu, s-a aprins și lanterna.

Cu inima bubuindu-mi în piept, am întors fasciculul de lumină spre podea.

Și am văzut creaturile ce foșneau și țopăiau.

Scorpioni!

Nimerisem într-un cuib de scorpioni.

– Aaah! Ajutooor!

Nici măcar nu mi-am recunoscut vocea mică și speriată cînd am strigat.

Lumina a trecut peste creaturile ce mișunau de colo-colo cu cozile ridicate pentru atac, ghearele foșnindu-le tăcut în timp ce se mișcau. Tîrîndu-se unul peste celălalt. Alunecîndu-mi peste ghete.

– Cineva – Ajutooor!

M-am dat înapoi în timp ce o pereche de gheare se întindeau spre piciorul meu, peste alte creaturi ale căror cozi se repeziră spre partea din spate a ghetelor.

Încercînd să scap de vietățile otrăvitoare, m-am împiedicat.

– Nu! *Te rog, nu!*

Nu mă mai puteam salva.

Am început să cad.

Mîinile mi-au zvîcnit în părți, dar nu aveam de ce să mă agăț.

Eram gata să plonjez drept în mijlocul lor.

– Nuuu!

Am țipat nebunește în timp ce mă prăbușeam.

Și am simțit cum două mîini mă prind de umeri și mă trag înapoi.

*
* *

CAPITOLUL 15

O mumie! am gîndit.

Întregul corp mi se convulsionă de frică.

Scorpionii alunecau şi treceau peste picioarele mele.

Mîinile puternice care mă apucaseră de umeri, mă traseră cu forţă înapoi.

Mîini antice, mîini bandajate.

Nu puteam respira. Nu puteam gîndi.

Într-un final am întors puțin capul.

– Sari! am strigat.

Ea mă mai trase un pic în spate. Ne-am dat amîndoi înapoi ca să scăpăm de ghearele ce se ridicaseră spre picioarele noastre.

– Sari – cum...?

Ne mișcam împreună acum, întorcîndu-ne în mijlocul acelei camere mari.

În siguranță. Departe de cuibul acela de scorpioni dezgustători.

– Ți-am salvat viața, îmi susură ea la urechi. Îh! Da' urîți mai sînt!

– Mie-mi spui?! am exclamat scîrbit.

Încă mai puteam să simt creaturile acelea hidoase, cum încercau să mi se urce pe glezne, cum îmi treceau printre picioare și cum crănțăneau sub ghetele mele.

Nu cred că voi putea uita vreodată crănțănitul acela.

– Ce *cauți* aici jos? țipă Sari nervoasă de parcă ar fi certat un copilaș. Eu și cu tata te-am căutat peste tot.

Am împins-o și mai departe de scorpioni, spre centrul camerei.

– Dar tu cum ai ajuns aici? am țipat la rîndul meu, încercînd să-mi domolesc respirația și bătăi-

le inimii.

Ea îndreptă lanterna spre un colț al camerei pe care nu-l observasem încă, unde se găsea intrarea într-un tunel.

– Te căutam. Eu și cu tata ne-am separat. Îți vine să crezi? El s-a oprit să vorbească cu un muncitor, și eu n-am observat. Cînd m-am întors el dispăruse. Apoi am văzut o lumină mișcîndu-se pe aici. Am crezut că era tata.

– Te-ai pierdut și tu? am întrebat, ștergîndu-mi sudoarea rece de pe frunte cu dosul mîinii.

– Eu nu m-am pierdut. *Tu te-ai pierdut,* insistă ea. Cum de-ai putut *să faci una ca asta,* Gabe? Eu și tata ne-am ieșit din minți de îngrijorare.

– De ce nu m-ați așteptat? am întrebat furios. V-am tot strigat. Și voi pur și simplu ați dispărut.

– Nu te-am auzit, replică ea scuturînd din cap.

Oricum, eu eram tare bucuros că o vedeam din nou. Dar mă sîcîia felul în care mă privea, de parcă aș fi fost un idiot neajutorat.

Bănuiesc că eram prea prinși în discuție. Am crezut că erai chiar în spatele nostru. Apoi cînd ne-am uitat în urmă, tu nu mai erai acolo. Sari oftă și-și scutură iar capul. Doamne, ce zi!

– Ce zi? am zbierat ca un dement. Ce zi?

– Gabe, de ce ai *făcut* asta? întrebă ea. Ştiai că trebuia să mergem în grup.

– Hei, n-a fost vina mea, am insistat furios.

– Tata e grozav de supărat, continuă Sari, aprinzîndu-şi lanterna şi luminîndu-mi faţa.

Am ridicat un braţ ca să-mi feresc ochii de lumină.

– Încetează, am pufnit îmbufnat. N-o să mai fie furios, cînd o să vadă ce-am descoperit. Priveşte!

Am îndreptat lanterna spre o mumie chircită lîngă groapa cu catran, apoi spre o altă mumie care stătea întinsă, apoi spre şirul de sarcofage de lîngă perete.

– Oooh! exclamă Sari încetişor, cu ochii măriţi de uimire.

– Mda, oooh! am spus, simţindu-mă oarecum mai bine. Camera asta e plină de mumii. Şi există tot felul de instrumente şi recipiente şi tot ce e nevoie ca să faci o mumie. Totul într-o stare perfectă, ca şi cum n-ar fi fost nimic atins de mii de ani.

Nu-mi mai puteam ascunde exaltarea.

– Şi eu le-am descoperit pe toate, am adăugat după un moment.

– Ăsta trebuie să fie locul în care pregăteau

mumiile pentru ritualul de înmormîntare, spuse Sari, privirea ei trecînd de la o mumie la alta. Dar de ce unele dintre ele au poziții așa de ciudate?

Am ridicat din umeri.

– Habar n-am.

Ea se apropie să admire teancurile înalte de in curat și frumos împăturit.

– Oh! E pur și simplu fantastic, Gabe.

– Nemaipomenit! am fost de acord. Și dacă nu m-aș fi oprit să-mi leg șiretul, nu le-aș fi descoperit niciodată.

– O să devii celebru, îmi spuse Sari cu un zîmbet răutăcios. Datorită *mie*, pentru că ți-am salvat viața.

– Sari...

Dar ea se plimba prin cameră și admira mumiile.

– Așteaptă numai să vadă și tata astea, spuse ea la fel de încîntată ca și mine.

– Trebuie să-l chemăm, am spus nerăbdător.

Am privit în spate spre cuibul scorpionilor și am simțit cum mă ia cu rece pe spinare.

– Oamenii erau așa de micuți pe timpurile alea, exclamă ea luminînd fața bandajată a unei mumii. Ia uită-te, sînt mai înaltă decît asta!

– Sari, folosește-ți beeper-ul, am spus nerăb-

dător mergînd spre ea.

– Îh! Sînt o grămadă de gîndaci pe fața ăsteia, spuse ea dînd înapoi și coborînd lanterna. Se strîmbă dezgustată. Ce scîrbos!

– Haide. Folosește-ți beeper-ul. Cheamă-l pe unchiul Ben, am insistat și m-am întins după el, dar ea s-a ferit.

– O.K., O.K. Dar de ce nu-l folosești pe-al tău? Mă privi suspicioasă. Ai uitat de el, nu-i așa, Gabe?

– Nici vorbă, am replicat tăios. Al meu s-a stricat cînd am aterizat în locul ăsta.

Ea se strîmbă și scoase beeper-ul de la centură. L-am luminat ca ea să poată apăsa pe buton. A apăsat de două ori pentru mai multă siguranță, apoi l-a pus la loc.

Am stat cu brațele încrucișate, așteptînd ca unchiul Ben să urmărească semnalele radio și să ne găsească.

– N-ar trebui să dureze prea mult. Nu era prea departe în spatele meu.

Cu siguranță, pentru că, cîteva secunde mai tîrziu, am auzit pe cineva venind prin tunel.

– Unchiule Ben! am strigat fericit. Vino să vezi ce-am descoperit!

Și eu și Sari am început să alergăm spre tu-

nel, luminile lanternelor noastre trasînd zigzaguri luminoase peste intrarea joasă.

– Tată, n-o să-ți vină să crezi... începu Sari.

Dar se opri cînd silueta nedesluşită ieşi din întuneric şi se îndreptă de spate.

Am ţipat amîndoi de groază, cînd luminile lanternelor îi dezvăluiră faţa.

– E Ahmed! ţipă Sari prinzîndu-mă de braţ.

*
* *

CAPITOLUL 16

Am înghițit nodul din gît.

O priveam uimit pe Sari. Am văzut cum trăsăturile i se încordau de frică.

Ahmed.

El încercase să ne răpească. Și acum ne avea pe amîndoi, singuri, aici jos, la cheremul lui.

Apoi făcu un pas în față, ținînd în mînă o torță aprinsă. Părul lui negru strălucea în lumina flă-

cării tremurătoare. Ochii i se îngustaseră amenințător spre noi.

– Ahmed, ce cauți aici? țipă Sari, strîngîndu-mă de braț atît de tare, încît am urlat de durere.

– Ce căutați *voi* aici? întrebă el încet, vocea lui fiindu-i la fel de rece ca și privirea.

Ținînd torța în față, păși în cameră. Ochii lui cercetau camera, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu fusese nimic mișcat din locul lui.

– Tatăl meu va veni aici într-o secundă, îl avertiză Sari. Tocmai l-am chemat cu beeper-ul.

– Am încercat să-l avertizez pe tatăl tău, spuse Ahmed privind-o fix pe Sari.

Lumina pîlpîitoare, portocalie a torței, îl făcu strălucitor un moment, apoi se transformă în umbră.

– Să-l avertizezi? întrebă Sari.

– Despre blestem, răspunse Ahmed fără emoție.

– Unchiul Ben mi-a povestit ceva despre un fel de blestem, am zis privind-o nervos pe Sari. Nu cred că ia prea în serios lucrurile de genul ăsta.

– Ar fi trebuit! replică Ahmed țipînd fiecare cuvînt în parte, cu ochii aprinși de mînie.

Eu și cu Sari l-am privit în tăcere.

Oare unde o fi unchiul Ben?

Ce îl reține?

Repede, l-am rugat în gînd. *Te rog, grăbește-te!*

– Blestemul trebuie îndeplinit, spuse Ahmed încet, aproape cu sadism. N-am de ales. Ați violat camera preotesei.

– Preotească? am îngăimat.

Sari încă mă strîngea de braț. Mi l-am eliberat și atunci ea își încrucișă brațele în dreptul pieptului.

– Camera aceasta îi aparține preotesei Kahla, răspunse Ahmed coborînd torța. Aceasta este Camera Sacră de Preparare a Preotesei Khala, și voi ați violat-o.

– Ei bine, n-am știut, pufni Sari. Și chiar nu înțeleg care e marea problemă, Ahmed.

– Are dreptate, am spus și eu repede. Nu am atins nimic. Nu cred...

– *Tăceți din gură, proștilor!* zbieră Ahmed fluturînd torța prin fața noastră.

– Ahmed, tata trebuie să apară din clipă-n clipă, repetă Sari cu o voce tremurătoare.

Ne-am întors amîndoi ochii spre tunel. Era întuneric și liniște.

Nici urmă de unchiul Ben.

– Tatăl tău e un om deștept, spuse Ahmed. Păcat că nu a fost destul de deștept să ia în seamă avertismentele mele.

– Avertismente? întrebă Sari.

Am înțeles că ea trăgea de timp, încercînd să-l țină cu vorba pe Ahmed pînă cînd va apare și unchiul Ben.

– I-am speriat pe cei doi muncitori, se confesă Ahmed lui Sari. I-am speriat, pentru a-i demonstra tatălui tău că blestemul e încă în vigoare, că sînt pregătit să îndeplinesc dorințele lui Khala.

– Cum i-ai speriat? îl întrebă Sari.

El zîmbi.

– Le-am făcut o mică demonstrație. Le-am arătat cum s-ar simți dacă ar fi fierți de vii. Își îndreptă privirea spre groapa cu catran. Nu le-a plăcut, adăugă încetișor.

– Dar, Ahmed... începu Sari.

El îi tăie vorba.

– Tatăl tău ar fi făcut mai bine să nu se reîntoarcă aici. Ar fi trebuit să mă creadă. Ar fi trebuit să creadă în blestemul preotesei. Preoteasa i-a blestemat pe toți cei care îndrăznesc să-i violeze camera.

– Ei hai, doar nu crezi... am început să-i spun.

El ridică torța amenințător.

– A fost decretat de Khala cu mai mult de patru mii de ani în urmă, că această cameră sacră nu va fi violată, țipă el gesticulînd cu torța și lăsînd o dîră de lumină portocalie în întuneric. De

atunci, din generație în generație, descendenții lui Khala au avut grijă ca porunca Preotesei să fie ascultată.

– Dar, Ahmed... țipă Sari.

– S-a ajuns pînă la mine, continuă el, ignorînd-o, ignorîndu-ne pe amîndoi, cu privirea fixată în tavan, de parcă ar fi vorbit cu Preoteasa din ceruri. Acum mi-a venit și mie rîndul, ca descendent al lui Khala, să mă asigur că blestemul va fi dus la îndeplinire.

Am privit peste umărul lui Ahmed spre tunel. Încă nici un semn de la unchiul Ben.

Avea de gînd să vină? Funcționase bine beeper-ul lui Sari?

Oare ce îl reținea?

– M-am oferit ca voluntar să lucrez pentru tatăl tău, ca să mă asigur că sanctuarul sacru nu va fi violat, continuă Ahmed, umbrele licărind pe fața lui amenințătoare. Cînd nu a vrut să asculte de avertismentele mele, a trebuit să trec la acțiune. I-am speriat pe cei doi muncitori. Apoi am plănuit să vă răpesc și să vă ascund, pînă cînd el ar fi fost de acord să înceteze cu săpăturile.

El lăsă torța în jos. Fața i se umplu de tristețe.

– Acum nu mai am de ales. Trebuie să-mi îndeplinesc sarcinile sacre. Trebuie să-mi țin ve-

chea promisiune față de Khala.

– Dar ce vrea asta să *însemne?* întrebă Sari.

Lumina portocalie a torței îi accentua expresia înfricoșată.

– Ce înseamnă asta? repetă Ahmed. Începu să gesticuleze cu torța. Privește în jurul tău.

Ne-am întors amîndoi și am privit rapid în jurul camerei. Dar nu am înțeles.

– Mumiile, ne explică el.

Noi tot nu înțelegeam.

– Ce-i cu mumiile? am reușit să îngaim.

– Ei toți au fost violatori ai Camerei Preotesei, ne dezvălui Ahmed.

Zîmbetul subțire de pe fața lui putea fi descris doar ca un zîmbet de mîndrie.

– Vrei să spui – că nu sînt din Egiptul antic? țipă Sari ascunzîndu-și fața în mîini.

– Cîțiva dintre ei, replică Ahmed cu zîmbetul acela rece, înspăimîntător. Cîțiva dintre ei au fost intruși antici. Cîțiva sînt foarte recenți. Dar toți au un lucru în comun. Ei toți au căzut victime ale blestemului. Și ei toți au fost mumificați de *vii!*

– Nu! am strigat fără să vreau.

Ahmed ignoră ieșirea mea înspăimîntată.

– Pe asta am făcut-o eu însumi, spuse el arătînd spre o mumie țeapănă de lîngă groapa de catran.

– Oh, ce îngrozitor, se plînse Sari cu voce tremurîndă.

Am privit plin de speranță la intrarea în tunelul din spatele lui Ahmed. Dar tot nici urmă de unchiul Ben.

– Astăzi trebuie să mă apuc din nou de treabă, ne anunță Ahmed. Astăzi vor apărea mumii noi. Noi trofee pentru Khala.

– Nu poți să *faci* asta! șopti Sari.

Am luat-o de mînă.

Spre marea mea oroare, acum înțelegeam perfect. Înțelegeam de ce unele mumii erau într-o stare atît de bună.

Erau noi.

Toate instrumentele, catranul, inul – fuseseră folosite de descendenții lui Khala, descendenți așa ca Ahmed. Încă de pe vremea lui Khala, oricine intra în cameră – camera în care eram noi acum – era mumificat.

De viu.

Și acum Sari și cu mine eram pe cale de a deveni și noi mumii.

– Ahmed, nu poți! strigă Sari.

Se eliberă din mîna mea și își strînse pumnii de-o parte și de alta a trupului.

– Este dorința lui Khala, răspunse el încet, ochii lui negri strălucind în lumina torței.

Am văzut cum scoate cu mîna liberă un pumnal cu lamă lungă, strălucitoare în lumina torței.

Eu și cu Sari am făcut un pas în spate în timp ce Ahmed venea spre noi cu pași repezi, hotărîți.

*
* *

CAPITOLUL 17

În timp ce Ahmed se apropia, Sari şi cu mine ne retrăgeam înapoi spre centrul camerei.

Fuga, am gîndit.

Putem să fugim de el.

Ochii mei căutau deznădăjduiţi un loc prin care am fi putut evada.

Dar nu era nici o cale de scăpare.

Tunelul din colţ părea să fie singura ieşire. Şi

ar fi trebuit să trecem pe lîngă Ahmed ca să ajungem acolo.

Am văzut cum Sari apăsa cu frenezie beeper-ul din talie. Mă privea cu trăsăturile răvăşite de spaimă.

– Au!

Am ţipat, cînd, tot mergînd cu spatele m-am lovit de cineva.

Am întors capul şi am văzut faţa bandajată a unei mumii.

Cu un geamăt sonor, m-am îndepărtat de ea.

– Hai să fugim spre tunel, i-am şoptit lui Sari, dar aveam gîtul atît de strîns şi de uscat, încît de abia m-am făcut auzit. Nu ne poate prinde pe amîndoi.

Sari mă privi confuză. Nu ştiu dacă m-a auzit sau nu.

– Nu există scăpare, spuse încet Ahmed de parcă mi-ar fi citit gîndurile. Nu există scăpare de blestemul lui Khala.

– El – el o să *ne omoare!* ţipă Sari.

– Aţi violat camera ei cea sacră, spuse Ahmed ridicînd torţa şi ţinînd pumnalul la nivelul taliei. Păşi mai aproape de noi. Te-am văzut ieri cum te-ai

urcat în sarcofagul sacru. V-am văzut pe amîndoi cum *v-ați jucat* în camera sfîntă a lui Khala. Atunci am știut că trebuie să-mi îndeplinesc sarcinile sacre. Eu...

Am țipat cînd ceva a căzut din tavan.

Toți trei am privit în sus și am văzut o scară de frînghie atîrnînd din gaura prin care căzusem eu. Se legăna încoace și încolo în timp ce se lăsa în jos, pînă aproape de podea.

– Sînteți acolo jos? Cobor și eu! strigă unchiul Ben la noi.

– Unchiule Ben – nu! am zbierat eu.

Dar el deja începuse să coboare repede, scara întinzîndu-se sub greutatea lui.

La jumătatea scării, s-a oprit și a privit în cameră.

– Ce naiba...? țipă el, ochii lui mărindu-se la vederea scenei incredibile de dedesubt.

Și apoi l-a văzut pe Ahmed.

– Ahmed, ce cauți aici? întrebă unchiul Ben surprins, sărind pe podea peste ultimele trei trepte.

– Îndeplinesc dorințele lui Khala, spuse Ahmed cu o figură inexpresivă și ochii îngustați.

– Khala? Preoteasa? întrebă unchiul Ben ne-

lămurit.

– Are de gînd să ne omoare! se plînse Sari, alergînd spre tatăl ei şi îmbrăţişîndu-i mijlocul. Tată – vrea să ne omoare! Şi după aceea să ne transforme în *mumii!*

Unchiul Ben o îmbrăţişă pe Sari şi privi acuzator la Ahmed peste umărul ei.

– E adevărat?

– Camera a fost violată. Acum, doctore, mie-mi revine sarcina să aduc la îndeplinire blestemul.

Unchiul Ben îşi puse mîinile pe umerii tremurători ai lui Sari şi o îndepărtă cu blîndeţe. Apoi începu să se mişte uşor, încetul cu încetul spre Ahmed.

– Ahmed, hai să ieşim de aici şi să stăm de vorbă, spuse el ridicînd mîna dreaptă ca pentru a o oferi în semn de prietenie.

Ahmed făcu un pas în spate ridicînd ameninţător torţa.

– Dorinţa Preotesei nu trebuie ignorată.

– Ahmed, tu eşti om de ştiinţă şi eu la fel, spuse liniştit unchiul Ben.

Nu-mi venea să cred cît de calm părea. Mă întrebam dacă doar se prefăcea.

Scena era tensionată. Eram într-un pericol

îngrozitor.

Dar mă simțeam un pic mai liniștit știind că unchiul meu era acolo, știind că se putea descurca cu Ahmed și că ne va scoate din cameră – vii.

M-am uitat liniștitor la Sari, care privea cu atenție mușcîndu-și nervoasă buza de jos, cum tatăl ei se apropia de Ahmed.

– Ahmed, pune torța jos, îl îmboldi unchiul Ben cu mîna întinsă. Și pumnalul. Te rog. Hai să discutăm despre asta ca de la om de știință la om de știință.

– Ce e de discutat? întrebă Ahmed încet, cu ochii ațintiți asupra unchiului Ben. Dorința lui Khala trebuie îndeplinită, așa cum s-a întîmplat de patru mii de ani încoace. Asta nu se poate discuta.

– Ca om de știință cu un alt om de știință, repetă unchiul Ben, întorcîndu-i privirea lui Ahmed ca și cum l-ar fi provocat la întrecere. Blestemul este antic. Khala își urmează propria ei cale de multe secole. Poate că a venit timpul s-o lași să se odihnească. Lasă armele jos, Ahmed. Hai să vorbim despre asta. Ca doi oameni de știință.

O să fie O.K., am gîndit oftînd de ușurare.

Totul o să fie bine. Vom scăpa de aici.

Dar tocmai atunci Ahmed începu să se mişte cu o viteză uimitoare.

Fără nici un avertisment, fără nici un cuvînt, el îşi ridică braţele şi, ţinînd bine torţa cu amîndouă mîinile, o aruncă cu toată puterea în capul unchiului Ben.

Torţa scoase un *poc* zgomotos cînd luă contact cu capul unchiului meu.

Flăcările portocalii dansară.

O învîrtejire de culori zgomotoase.

Şi apoi umbre.

Unchiul Ben gemu. Ochii lui erau plini de mirare.

De durere.

Nu a luat foc de la torţă. Dar lovitura îl năucise.

Căzu în genunchi. Apoi ochii i se închiseră şi se întinse moale pe podea.

Ahmed ridică torţa de jos cu o privire exaltată, triumfătoare.

Şi atunci am ştiut că eram condamnaţi.

*
* *

CAPITOLUL 18

– Tată!

Sari se grăbi spre tatăl ei și vru să îngenuncheze alături de el.

Dar Ahmed se mișcă mai repede, și, amenințînd-o cu torța și cu pumnalul, o forță să plece de acolo.

O dîră subțire de sînge, strălucind întunecat în lumina torței, îi brăzdă obrazul unchiului Ben.

El gemu, dar nu se trezi.

Am privit iute la mumiile împrăştiate prin cameră. Era greu de crezut că în curînd şi noi vom face parte din grupul lor.

Mă gîndeam să mă arunc spre Ahmed şi să încerc să-l trîntesc. Îmi închipuiam că i-aş fi putut lua torţa, să-l ameninţ cu ea şi să-l proptesc într-un zid, obligîndu-l să ne lase să fugim.

Dar lama pumnalului strălucea ameninţător, ca pentru a mă avertiza să stau potolit la locul meu.

Nu sînt decît un copil, am gîndit plin de amărăciune.

Doar gîndul că aş putea învinge un adult cu un cuţit şi o torţă era o nebunie.

Nebunie.

Toată scena era nebunească. Şi înspăimîntătoare.

Dintr-o dată mi s-a făcut rău. Stomacul meu se strînse şi am simţit cum mă năpădeşte un val de greaţă.

– Lasă-ne să plecăm – acum! zbiera Sari la Ahmed.

Spre marea mea surpriză, el îşi luă avînt şi aruncă torţa de-a lungul camerei.

Aceasta ateriză cu un plescăit uşor în mijlocul gropii cu catran. Instantaneu, catranul izbucni în flăcări. Flăcările se întindeau, ridicîndu-se

spre tavan, pînă cînd întreaga groapă se transformă în vîlvătaie.

În timp ce eu priveam uimit, catranul începu să fiarbă sub covorul roşu al flăcărilor.

– Trebuie să aşteptaţi să dea în clocot, spuse calm Ahmed cu faţa şi hainele umbrite sau luminate de jocul flăcărilor.

Camera se umplu de fum. Eu şi cu Sari am început să tuşim.

Ahmed se aplecă şi îşi trecu mîinile pe sub umerii unchiului Ben. Apoi începu să-l tîrască de-a lungul podelei.

– Lasă-l în pace! ţipă Sari, mergînd furioasă spre Ahmed.

Am văzut că era pregătită să se bată cu el.

Am prins-o de umeri şi am tras-o înapoi.

Nu ne puteam măsura cu Ahmed. Deja îl scosese din circulaţie pe unchiul Ben. Nu puteam şti ce-ar fi putut să ne facă şi nouă.

Ţinînd-o bine pe Sari, îl priveam cu atenţie. Ce plănuia să mai facă acum?

N-a durat mult ca să aflăm.

Cu o forţă surprinzătoare, el îl trase pe unchiul Ben spre unul din sacrofagele deschise de lîngă perete. Apoi îl ridică şi îl aruncă înăuntru. Şi fără ca măcar să clipească, trînti capacul peste unchiul meu inconştient.

Apoi se întoarse spre noi.

– Voi doi – în ăla!

Şi arătă spre un sarcofag enorm, aşezat pe un piedestal înalt, lîngă cel al unchiului Ben. Era aproape la fel de înalt ca şi mine şi, de cel puţin doi metri lăţime. Probabil că fusese construit ca să ţină în el o persoană mumificată – şi toate bunurile ei.

– Lasă-ne să plecăm! insistă Sari. Lasă-ne să ieşim de aici. Nu vom spune la nimeni ce s-a întîmplat. Pe cuvînt!

– Vă rog urcaţi-vă în sarcofag, insistă Ahmed răbdător. Trebuie să aşteptăm să fie gata catranul.

– Nu intrăm acolo, am spus eu.

Eram total năucit. Puteam simţi cum îmi pulsează sîngele în tîmple. Nici măcar nu mi-am dat seama că am spus ceea ce tocmai spusesem. Eram atît de speriat că nici măcar nu mă auzisem vorbind.

Am privit-o pe Sari. Stătea nepăsătoare, cu braţele încrucişate la piept. Dar, în ciuda pozei de curajoasă, am putut observa cum îi tremura bărbia şi cum i se umpleau ochii de lacrimi.

– În cutie, repetă Ahmed, ca să vă aşteptaţi soarta. Khala nu poate fi ţinută să aştepte. Blestemul cel vechi se va împlini în numele ei.

– Nu! am țipat furios.

M-am ridicat pe vîrful picioarelor și am privit în interiorul sarcofagului imens. Înăuntru mirosea atît de urît, că aproape am vărsat.

Sarcofagul era făcut din lemn. Era înghesuit și pătat și cojit pe dinăuntru. În lumina tremurătoare, am fost sigur că am văzut duzini de insecte ce se tîrau pe acolo.

– Intrați în sarcofag, *acum!* ne ordonă Ahmed.

*
* *

CAPITOLUL 19

Sari se urcă pe o latură și se băgă în vechiul sarcofag. Ea trebuia să fie prima la toate. Dar de această dată, lucrul ăsta nu m-a mai deranjat.

Am ezitat, sprijinindu-mi mîna pe lemnul putred de la marginea sarcofagului. Am privit la cel de lîngă al nostru, cel în care era băgat unchiul Ben. Era cioplit din piatră, capacul greu pus deasupra întemnițîndu-l acolo.

Oare avea unchiul Ben aer acolo înăuntru? m-am întrebat înțepenit de frică. Putea oare să respire?

Și pe urmă, am cugetat obidit, ce importanță mai avea? Oricum în curînd vom fi morți toți trei. Toți trei vom deveni mumii, închiși aici în camera asta ascunsă, pentru eternitate.

– Urcă – acum! ordonă Ahmed fulgerîndu-mă cu ochii lui negri.

– Eu – eu sînt doar un *copil!* am suspinat.

Nu știu de unde îmi veneau cuvintele. Eram atît de speriat, încît nu mai știam ce spuneam.

Un rictus neplăcut strîmbă fața lui Ahmed.

– Mulți faraoni aveau vîrsta ta atunci cînd au murit, replică el.

Voiam să-l țin de vorbă. Îmi venise ideea ciudată, că dacă puteam să mențin conversația, puteam să ieșim din încurcătura asta.

Dar nu-mi mai trecea prin minte și ce altceva să mai spun. Creierul parcă îmi înghețase.

– Intră acolo, îmi ordonă Ahmed, venind spre mine amenințător.

Simțindu-mă total neajutorat, am pus un picior peste marginea sicriului putred, m-am ridicat și mi-am dat drumul în jos lîngă Sari.

Ea stătea cu capul plecat și ochii strîns închiși. Cred că se ruga. Nu s-a mișcat nici măcar

atunci cînd i-am atins umărul.

Capacul sicriului începu să se închidă deasupra noastră. Ultimul lucru pe care l-am mai văzut au fost flăcările roşii de pe groapa cu catran. Apoi capacul s-a închis şi s-a făcut întuneric beznă.

– Gabe..., murmură Sari la cîteva secunde după ce se închisese capacul. Mi-e frică.

Fără motiv, confesiunea ei m-a făcut să chicotesc. O spusese cu o anumită *mirare.* Ca şi cum a fi speriată era o experienţă nouă, uimitoare.

– Sînt prea speriat ca să-mi mai fie şi frică, am şoptit şi eu.

Sari mă prinse de mînă şi mi-o strînse. Mîna ei era mai rece şi mai transpirată decît era a mea.

– E nebun, murmură ea.

– Mda. Ştiu, am răspuns ţinînd-o de mînă.

– Cred că sînt gîndaci aici, spuse ea cu un fior. Pot să simt cum se tîrăsc pe mine.

– Şi eu.

Mi-am dat seama că scrîşneam din dinţi. Întotdeauna fac aşa cînd sînt nervos. Şi acum eram mai nervos decît crezusem eu vreodată că este omeneşte posibil.

– Bietul tata, oftă Sari.

Aerul din sicriu era deja îmbîcsit şi fierbinte. Am încercat să ignor mirosul dezgustător, dar, îmi

intrase deja în nări, şi, chiar îl puteam gusta. Mi-am ţinut respiraţia ca să nu vomit.

– O să ne sufocăm aici, am spus înciudat.

– Nu, o să ne omoare înainte să ne sufocăm, se văită Sari. Au!

Am auzit cum a pocnit un gîndac care i se urcase pe braţ.

– Poate că o să se întîmple ceva, am încercat eu s-o încurajez.

Destul de slăbuţ. Dar altceva nu îmi trecea prin cap. Nu puteam *gîndi*. Punct.

– Nu mă gîndesc decît la cum o să mă ia de aici şi o să-mi scoată apoi creierul pe nas, să văită Sari din nou. De ce a trebuit să-mi spui asta, Gabe?

A durat ceva pînă să-i pot răspunde. Şi atunci tot ce-am putut spune a fost:

– Îmi pare rău.

Am început să-mi închipui acelaşi lucru, şi, un alt val de gheaţă mă năpădi.

– Nu putem să rămînem aşa cu braţele în sîn, am spus. Trebuie să evadăm.

Am încercat să ignor mirosul tare, urît.

– Ha? Cum?

– Hai să încercăm să deschidem capacul. Poate că dacă împingem amîndoi, împreună...

Am numărat pînă la trei cu glas şoptit şi

ne-am proptit amîndoi mîinile în capacul sicriului şi am împins cît de tare am putut.

Nu. Capacul nici măcar nu se clintise.

– Probabil că l-a încuiat, sau a pus ceva greu pe el, sugeră Sari cu un oftat îngrozit.

– Probabil, am răspuns simţindu-mă la fel de îngrozit.

Am stat în linişte un timp. O puteam auzi pe Sari cum respira. Suspina. Mi-am dat seama ce repede îmi bătea inima. Puteam simţi cum îmi zvîcnesc tîmplele.

Mi-am imaginat cîrligul lung pe care îl va folosi Ahmed ca să ne scoată creierii. Am încercat să alung gîndul ăsta, dar n-am reuşit mare lucru.

Mi-am amintit cum m-am costumat în mumie cu doi ani în urmă de Halloween, şi, cum mi s-a desfăcut costumul în faţa prietenilor.

Acum cel puţin ştiam că în curînd voi avea un costum de mumie ce nu se va desface *niciodată*.

Timpul trecea. Nu ştiu cît de mult.

Am realizat că stăteam cu picioarele încrucişate şi că îmi amorţiseră îngrozitor. Le-am desfăcut şi le-am întins. Sarcofagul era atît de mare, încît şi eu şi Sari ne-am fi putut aşeza dacă am fi vrut.

Dar eram prea încordaţi şi îngroziţi ca să ne

aşezăm.

Eu am fost primul care am auzit foşnăitul. Ca şi cum ceva s-ar fi cățărat cu viteză în interiorul sarcofagului.

La început am crezut că era Sari. Dar ea m-a prins de mînă cu mîna ei rece, şi mi-am dat seama că nu se mişcase de lîngă mine.

Am ascultat amîndoi cu atenție.

Ceva lîngă noi, ceva chiar din spatele nostru, lovea în partea laterală a sarcofagului.

O mumie?

Era oare şi o mumie cu noi în sarcofag?

Care se *mişca?*

Am auzit un geamăt slab.

Sari mă strîngea de mînă atît de tare, încît de durere am țipat ascuțit.

Încă un sunet. Mai aproape.

– Gabe... şopti Sari cu o voce mică şi tremurată. Gabe – e *ceva* aici înăuntru, cu noi!

* *
* *

CAPITOLUL 20

Nu e o mumie, mi-am spus singur.

Nu *poate* fi.

E un gîndac. Un gîndac foarte mare. Care merge pe podeaua sicriului.

Nu e o mumie. Nu e o mumie.

Cuvintele se repetau în mintea mea.

Nu aveam prea mult timp să mă gîndesc la asta. Orice o fi fost se apropia.

– Hei! şopti o voce.

Sari şi cu mine am tresărit.

– Unde *sînteţi* băieţi?

Am recunoscut vocea imediat.

– Unchiule Ben! am strigat cu gîtul uscat şi cu inima bătînd nebuneşte.

– Tată!

Sari trecu peste mine ca să ajungă la tatăl ei.

– Dar cum? m-am bîlbîit eu. Cum ai ajuns aici?

– Uşor, răspunse el bătîndu-mă pe umăr încurajator.

– Tată, nu-mi vine să *cred!* spuse Sari bucuroasă.

Nu puteam vedea nimic în întunericul din sicriu, dar cred că începuse să plîngă.

– Sînt O.K. Sînt O.K., repetă el de cîteva ori, încercînd să o liniştească.

– Cum ai ieşit din ăla şi ai intrat în ăsta? am întrebat zăpăcit şi uimit.

– Există o trapă pe unde se poate ieşi, ne explică unchiul Ben. O deschidere micuţă cu uşiţă. Egiptenii construiau uşiţe şi trape ascunse la majoritatea sarcofagelor. Pentru ca sufletul să aibă pe unde pleca.

– Oh! am exclamat.

Nici nu ştiam ce altceva *aş fi putut* spune.

– Ahmed e aşa de prins cu blestemul ăsta vechi gen munibo-jumbo, că a uitat de acest mic detaliu, spuse unchiul Ben.

I-am simţit din nou mîna pe umăr.

– Haideţi copii. Urmaţi-mă!

– Dar e acolo afară... am încercat eu să spun.

– Nu, răspunse unchiul Ben repede. A plecat de aici. Cînd am ieşit din sarcofagul meu, m-am uitat după el. Şi nu l-am văzut nicăieri. Poate a plecat în altă parte pînă cînd se va înfierbînta suficient de mult catranul. Sau poate că s-a hotărît doar să ne lase aici ca să ne sufocăm în sarcofage.

Am simţit cum mi se urca un gîndac pe picior. L-am pocnit, apoi am încercat să-l scot din cracul pantalonilor.

– Hai să ieşim, repetă unchiul Ben.

L-am auzit cum gemea cînd se întoarse în sicriul uriaş. Apoi l-am putut auzi cum se tîra pe spate.

Am văzut un dreptunghi mic, luminos cînd el împinse uşa ascunsă din spatele sarcofagului. Era o trapă micuţă, cît să ne putem strecura prin ea.

Eu am ieşit după unchiul Ben şi Sari, chinuindu-mă să mă tîrăsc prin deschizătura îngustă,

apoi căzînd în patru labe pe podeaua camerei.

A durat puțin timp pînă ce ochii mi s-au obișnuit cu lumina.

Flăcările roșii încă dansau deasupra catranului clocotit, trasînd umbre albastre pe cei patru pereți ai camerei. Mumiile stăteau ca și înainte, încremenite pe locurile lor, umbrele tremurînd peste formele lor fără față.

Cînd ochii începură să mi se limpezească, am văzut că unchiul Ben avea o vînătaie enormă pe o latură a capului. O dîră lată de sînge închegat îi traversa obrazul.

– Hai să ieșim de aici înainte să se întoarcă Ahmed, șopti el, stînd între noi cu cîte o mînă pe umerii noștri.

Sari arăta palidă și firavă. Buza de jos îi sîngera de cît de tare și-o mușcase.

Unchiul Ben se îndreptă spre scara de frînghie din centrul camerei, dar se opri.

– Durează prea mult, gîndi el cu voce tare. Haideți. Spre tunel. Să ne grăbim.

Toți trei am început să alergăm spre tunelul din colț. Privind în jos, am văzut că șiretul acela tîmpit se dezlegase din nou. Dar nici *nu* se punea problema să mă opresc și să îl leg!

Tocmai eram pe cale să *scăpăm* de acolo!

Cu cîteva minute în urmă renunțasem la ori-

ce speranță. Dar acum, ieșisem din sarcofag și ne îndreptam spre libertate.

Eram doar la cîțiva metri de intrarea în tunel, cînd, acesta se umplu dintr-o dată de o lumină portocalie.

Apoi din tunel apăru și Ahmed, ținînd o nouă torță în fața lui, flacăra dezvăluindu-i fața uimită.

– Nu, am țipat și eu și Sari.

Toți trei ne-am oprit din fugă exact în fața lui.

– Nu puteți scăpa! spuse încet Ahmed recăpătîndu-și cu rapiditate aplombul, expresia de uimire preschimbîndu-i-se în una de mînie. *Nu veți* scăpa!

El întinse torța spre unchiul Ben, care ferindu-se de flacără se aruncă pe spate. Căzu greoi pe coate și urlă de durere.

Urletul lui aduse un zîmbet rău pe buzele lui Ahmed.

– Ați înfuriat-o pe Khala, ne anunță el ridicînd torța deasupra capului și căutîndu-și pumnalul înfipt la brîu. Nu veți rămîne lîngă ceilalți violatori ai acestei camere.

Fiuuu! Am scos un oftat de ușurare.

Ahmed se răzgîndise. Nu ne va transforma pînă la urmă în mumii.

– Voi trei veți muri în groapa cu catran, declară el.

Eu şi cu Sari am schimbat priviri îngrozite. Unchiul Ben se ridică în picioare şi ne înconjură cu braţele.

– Ahmed, n-am putea vorbi calm şi raţional despre asta, ca între oameni de ştiinţă? întrebă el.

– La groapa de catran, comandă Ahmed mînios, ameninţîndu-ne cu torţa.

– Ahmed – *te rog!* strigă unchiul Ben pe un ton umil, speriat, cum nu-l mai auzisem pînă acum.

Ahmed ignoră rugămintea disperată a unchiului meu. Împungîndu-ne cu torţa şi gesticulînd cu pumnalul, ne forţă să ne mişcăm pînă la marginea gropii.

Catranul bolborosea zgomotos, cu un sunet urît. Flăcările din mijloc erau mici şi roşii.

Am încercat să mă îndepărtez. Mirosea aşa de urît. Şi aburul ce ieşea de acolo era atît de fierbinte încît îmi ardea faţa.

– Veţi sări unul cîte unul, ne spuse Ahmed.

Stătea la cîţiva paşi distanţă, în timp ce noi priveam în jos la catranul clocotitor.

– Dacă nu săriţi, voi fi obligat să vă împing.

– Ahmed... începu unchiul Ben.

– Este datoria mea, spuse solemn Ahmed. Mie-mi revine onoarea să aduc la îndeplinire dorinţele lui Khala.

Aburii ce ieşeau din groapă erau atît de denşi, încît am crezut că voi leşina. Camera începu să se unduiască în faţa mea. Mă simţeam foarte ameţit.

Mi-am băgat mîinile în buzunare, ca să mă calmez, bănuiesc. Şi, cu o mînă am strîns ceva de care uitasem.

„Cea care cheamă."

Mîna mumifiată pe care o purtam cu mine peste tot.

Nu sînt sigur de ce – pentru că în momentele acelea nu gîndeam deloc clar – dar am scos micuţa mînă mumifiată.

Am privit de jur împrejur, apoi am ridicat-o.

Nu prea pot explica ce mi-a trecut atunci prin cap. Eram atît de terorizat, atît de înspăimîntat, încît mă gîndeam la o sută de lucruri o dată.

Poate că am crezut că mîna mumifiată îl va distrage pe Ahmed.

Sau îl va interesa.

Sau îl va nedumeri.

Sau îl va înspăimînta.

Poate că doar trăgeam de timp.

Ori poate că inconştient mi-am reamintit legenda pe care mi-o spusese băiatul de la care o cumpărasem.

Legenda din cauza căreia i se spunea „Cea care cheamă".

Cum era folosită pentru a chema sufletele antice şi spiritele.

Sau poate nici măcar nu gîndeam.

Dar am întors mîna mumifiată, şi, apucînd-o de încheietura subţire, am ridicat-o în sus, deasupra capului.

Şi am aşteptat.

Ahmed se holbă la ea.

Dar nu se întîmplă nimic.

*
* *

CAPITOLUL 21

Am aşteptat, înţepenit pe loc precum Statuia Libertăţii, cu mîna cea micuţă ridicată deasupra capului.

Aveam impresia că stăteam aşa de ore întregi.

Sari şi unchiul Ben, priveau şi ei la mînă.

Coborînd torţa cu cîţiva centimetri, Ahmed aruncă o privire mai atentă la mîna mumifiată. Apoi ochii i se măriră şi gura i se deschise de

uimire.

Strigă ceva. N-am putut înțelege ce anume. Cuvintele erau într-o limbă pe care nu o mai auzisem. Probabil egipteana veche.

Făcu un pas în spate, expresia lui de uimire transformîndu-se în una de teamă.

– Mîna Preotesei! strigă el.

Sau cel puțin asta-i ce *cred* eu că a strigat – pentru că subit am fost distras de ceea ce se întîmpla în spatele lui.

Sari țipă ușor.

Toți trei priveam cu neîncredere peste umărul lui Ahmed.

O mumie sprijinită de zid părea că se înclină în față.

O altă mumie întinsă pe spate, se ridică încet, scîrțîind din toate încheieturile.

– Nu! am strigat, încă ținînd în sus mîna mumifiată.

Sari și unchiul Ben priveau cu ochii măriți cum camera cea vastă se însuflețea. Cum mumiile scîrțîiau și gemeau prinzînd viață.

Aerul se umplu de mirosul prafului antic, de mirosul putreziciunii.

În lumina plină de umbre, am văzut o mu-

mie, apoi o alta cum se ridică drept în picioare. Am observat cum îşi treceau mîinile bandajate peste capetele fără feţe. Încet. Dureros.

Şovăind, mişcîndu-se ţepene, mumiile începură să se adune.

Am privit, îngheţat de groază, cum ieşeau din sarcofagele lor, cum se ridicau de jos, cum se aplecau, cum făceau primii lor paşi înceţi şi greoi, muşchii lor gemînd şi praful ridicîndu-se din trupurile lor uscate şi moarte.

Sînt moarte, am gîndit.

Toate. Moarte. Moarte de atîţia ani.

Dar acum se ridicau, ieşind din vechile lor sicrie, îndreptîndu-se spre noi pe picioarele lor grele şi moarte.

Picioarele lor bandajate fîşîiau pe podeaua camerei în timp ce se adunau în grup.

Fîş. Fîş. Fîş.

Un sunet uscat, supărător pe care ştiam că nu-l voi mai uita niciodată.

Fîş. Fîş.

Armata fără feţe se apropia. Braţele bandajate se întinseră, apropiindu-se de noi, scîrţîind şi gemînd. Oftînd uşor de durere antică.

Ahmed observă groaza aşternută pe feţele

noastre şi se întoarse.

Strigă iar ceva în limba aceea stranie, atunci cînd văzu mumiile ce avansau spre noi, fîşîind uşor, traversînd hotărîte camera.

Şi atunci, cu un ţipăt de furie, Ahmed aruncă torţa în mumia din fruntea grupului.

Torţa lovi mumia şi căzu cu zgomot pe podea. Din pieptul mumiei izbucniră flăcări, care se întinseră imediat pe braţe şi în jos pe picioare.

Dar mumia continua să avanseze, fără să încetinească, fără să reacţioneze la focul care o consuma rapid.

Cu gura căscată, bălmăjind un torent de cuvinte în acea limbă misterioasă, Ahmed încercă să fugă.

Dar era prea tîrziu.

Mumia în flăcări era deja lîngă el. Figura antică îl luă pe Ahmed de gît şi-l ridică pe umerii în flăcări.

Ahmed urlă de groază cînd se văzu înconjurat de mumii, care, gemînd şi oftînd sub bandajele lor îngălbenite se apropiau grăbite ca să-şi ajute colegul în flăcări.

Ele îl ridicară pe Ahmed deasupra capetelor şi se îndreptară cu el spre groapa cu catran.

Zbătîndu-se şi lovind cu picioarele, Ahmed scoase un alt urlet pătrunzător, cînd mumiile îl agăţară deasupra catranului clocotit.

Am închis ochii. Căldura şi aburii catranului se învîrtejeau în jurul meu. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost tras în jos, înghiţit de întunecimea aceea aburindă.

Cînd am deschis ochii, l-am văzut pe Ahmed îndreptîndu-se spre tunel, împiedicîndu-se şi urlînd de groază în timp ce fugea. Mumiile rămăseseră lîngă groapă, savurîndu-şi victoria.

Atunci mi-am dat seama că încă ţineam mîna mumifiată în sus, deasupra capului. Am lăsat-o încet în jos, privind la unchiul Ben şi la Sari. Stăteau lîngă mine, cu feţele pline de nedumerire. Şi uşurare.

– Mumiile... am reuşit să bolborosesc.

– Priveşte, îmi arătă Sari.

Am urmărit direcţia privirii ei. Toate mumiile erau la locul lor. Cîteva erau întinse, cîteva erau proptite în unghiuri ciudate, cîteva erau aşezate.

Erau exact la fel cum fuseseră atunci cînd am intrat în cameră.

– Ha?

Am trecut cu privirea prin toată camera.

Oare se mişcaseră toate? S-au ridicat, s-au grupat şi au venit spre noi? Sau doar ne imaginasem totul?

Nu.

Nu *ne puteam* imagina aşa ceva.

Ahmed plecase. Eram în siguranţă.

– Sîntem O.K., spuse unchiul Ben recunoscător, îmbrăţişîndu-ne pe Sari şi pe mine. Sîntem O.K. Sîntem O.K.

– Putem pleca acum! strigă şi Sari fericită, îmbrăţişîndu-şi tatăl. Apoi se întoarse spre mine: Ne-ai salvat viaţa.

Cuvintele i-au ieşit din gură cu mare greutate. Dar au ieşit.

Apoi şi unchiul Ben îşi întoarse privirea spre mine şi spre obiectul pe care îl ţineam strîns în mînă.

– Mulţumesc pentru mîna de ajutor, îmi spuse el.

* *

Am luat o cină enormă la un restaurant din Cairo. E un miracol că am reuşit să mîncăm de vreme ce vorbeam cu toţii odată, discutînd înfierbîntaţi, retrăind aventurile, încercînd să facem cît

de cît lumină în cele întîmplate.

Am pus-o pe „Cea care cheamă" pe masă.

Unchiul Ben îmi zîmbi.

– Şi nici n-am ştiut cît de specială era mîna asta mumifiată!

Mi-o luă din faţă şi o examină îndeaproape.

– Ar fi mai bine să nu te joci cu ea, îmi spuse el serios. Trebuie să o tratăm cu grijă. Îşi scutură capul. Ce mai om de ştiinţă mai sînt şi eu! exclamă el vesel. Cînd am văzut-o am crezut că era doar o jucărie, un fel de imitaţie. Dar mîna asta s-ar putea să fie cea mai mare descoperire a mea!

– Îmi poartă noroc, e talismanul meu, am spus luînd-o cu grijă înapoi.

– Poţi să mai spui *asta* încă o dată! îmi spuse Sari cu un zîmbet.

Cel mai drăguţ lucru pe care mi l-a spus vreodată.

Cînd ne-am întors la hotel, am fost surprins că am adormit imediat. Am crezut că voi rămîne treaz ore întregi, gîndindu-mă la tot ce s-a întîmplat. Dar cred că eram extenuat.

Dimineaţa următoare, Sari, unchiul Ben şi cu mine, ne-am luat micul dejun în cameră. Eu aveau în faţă o farfurie cu jumări şi un castron cu

fulgi de cereale. În timp ce mîncam, mă jucam cu micuța mînă mumifiată.

Toți trei ne simțeam bine și eram fericiți că aventura noastră înspăimîntătoare se terminase.

Glumeam, tachinîndu-ne unul pe celălalt și rîdeam de orice.

După ce am terminat cerealele, am ridicat deasupra capului mîna mumifiată.

– O, tu, „cea care cheamă"! am declamat cu o voce adîncă. Chem vechile spirite! Înviați. Înviați din nou!

– Oprește-te, Gabe, pufni Sari.

Se întinse să apuce mîna, dar m-am ferit de ea.

– Nu e amuzant, mai spuse ea. N-ar trebui să te prostești așa.

– Ești lașă? am întrebat-o rîzînd de ea.

Am observat că era speriată de-a binelea, ceea ce m-a făcut să savurez și mai mult mica mea glumă.

Ferindu-mă de ea, am ridicat iarăși mîna.

– Vă chem pe voi, vechi spirite ale morților, am declamat. Veniți la mine. Veniți la mine acum!

Și se auzi un ciocănit ușor în ușă.

Am țipat toți trei.

Unchiul Ben lovi paharul cu suc de portocale, care se răsturnă pe masă.

Am înghețat cu mîna ridicată în aer.

Alt ciocănit.

Apoi am auzit un fîșîit la ușă. Sunetul degetelor bandajate ce se luptau cu clanța.

Eu și cu Sari am schimbat priviri înspăimîntate.

Am lăsat ușor mîna în jos, cînd, ușa se deschise brusc.

Două figuri întunecate năvăliră în cameră.

– Mama și tata! am exclamat ușurat.

Pun pariu că ai mei erau uimiți de cît de fericit eram că se întorseseră.

*
* *

Sfîrșit

IMPORTANT

Cartea prin poştă

1. Alesul lui Hannah - Sandra Chastain - 1600 lei
2. Amélie - Elizabeth Adler - 3000 lei
3. Bărbaţii de la Hollywood vol. I-II - J. Collins - 5000 lei
4. Bărbatul din preajma casei - Cindy Gerard - 1600 lei
5. Căderea lui Adam - Sandra Brown - 1600 lei
6. Cîntecul furtunii - Fayrene Preston - 1600 lei
7. Chipul fără mască - Sidney Sheldon - 1500 lei
8. Cuceritorul - Laura Taylor - 1600 lei
9. Clar de lună în golful Monterey - S. Goldenbaum - 1600 lei
10. Cutia Pandorei vol. IV - Elizabeth Gage - 1600 lei
11. Daddy - Danielle Steel - 2700 lei
12. Destine imprevizibile - vol. II - 1950 lei
13. Destine imprevizibile vol. III - 2300 lei
14. Dimineaţa de după - Sandra Chastain - 1600 lei
15. Eu şi doamna Jones - Linda Cajio - 1600 lei
16. E minunat! - Susan Connell - 1200 lei
17. Femeia falsă - Jude Deveraux - 2900 lei
18. Femeia lui Wilder - Laura Taylor - 1400 lei
19. Fuga de celebritate - Sandra Brown - 1600 lei
20. Grădina minciunilor vol.I-III - Eileen Goudge - 6900 lei
21. Imagini trecătoare - Elizabeth Adler - 2200 lei
22. Léonie - Elizabeth Adler - 2400 lei
23. Lumea e plină de femei divorţate - J. Collins - 2300 lei
24. Lovitură de maestru - Elizabeth Gage - 3400 lei
25. Mişcare ilegală - Donna Kaufman - 1600 lei
26. Mormîntul lui April - Susan Howatch - 1400 lei
27. Nisipurile timpului - Sidney Sheldon - 3000 lei
28. Nevestele de la Hollywood - J. Collins - 2900 lei
29. O inimă încrezătoare - Lynne Bryant - 1600 lei
30. Păcatul - Josephine Hart - 1500 lei
31. Pare să fie dragoste - Susan Connell - 1600 lei
32. Pentru plăcerea alteţei sale regale - L. Banks - 1600 lei
33. Pulbere de stele - Charlotte Bingham - 4200 lei
34. Rock Star vol. I-III - Jackie Collins - 4200 lei
35. Sălbăticiunea - Bonnie Pega - 1600 lei
36. Secrete publice vol. I-II - Nora Roberts - 4250 lei
37. Seducătoarea - Beverly S. Martin - 3200 lei
38. Şi apoi căsătoria - Bonnie Pega - 1200 lei

39. Ţărmul întunecat - Susan Howatch - 1500 lei
40. Tentaţia - Ruth Rendell - 2200 lei
41. Toţi pentru Quinn - Kay Hooper - 1600 lei
42. Tu eşti tatăl copilului meu - Sandra Brown - 2100 lei
43. Tortul cu frişcă - Theresa Gladden - 1200 lei
44. Uşuraticul Shade - Jan Hudson - 1600 lei
45. Vedeta - Kate Coscarelli - 3200 lei
46. Valetul şi stăpîna lui - Anne and Ed Kolaczyk - 1200 lei
47. Zboară cu mine - Jan Hudson - 1600 lei
48. De cealaltă parte a miezului nopţii - S. Sheldon - 3500
49. Stăpînă pe situaţie - Sidney Sheldon - 3500 lei
50. Remember - Barbara Taylor Bradford - 3200 lei
51. Focuri ascunse - Sandra Brown - 3500 lei
52. Muncile lui Hercule... moderne - Agatha Christie - 2500 lei
53. Sîngele monstrului - R.L. Stine - 1530 lei
54. Copii bogaţi vol. II - Jackie Collins - 3570 lei
55. Îngerul de catifea - Jude Deveraux - 2550 lei
56. Un loc nepotrivit pentru o doamnă - J. Smith - 2550 lei
57 Inimi rivale - Francine Pascal - 1530 lei
58. O mulţime de soţi - Charlotte Hughes - 1632 lei
59. Trup şi suflet - Linda Warren - 1632 lei
60. Golanul - Laura Battanyi Petose - 1632 lei
61. Păianjenul atacă - R. L. Stine - 1532 lei
62. Calhoun şi puştoaica - Sara Orwig - 1632 lei
63. Admiratorul secret - Linda Jenkins - 1632 lei
64. Portocale în zăpadă - Ann and Ed Kolaczyk - 1632 lei
65, Vîrtejul - Helen Mittermeyer - 1632 lei
66. Necazuri în paradis - Susan Connell - 1632 lei

Urmează

1. Bucurii şi tristeţi - Danielle Steel
2. La răsărit de Eden - vol. I-II - John Steinbeck
3. Acordă o şansă dragostei - Victoria Leigh
4. Peyton Place - Grace Metalious

Expedierea prin poştă o plăteşte editura noastră.
Adresa editurii este:

EDITURA MIRON,
Str. Baiulescu 63A, BUCUREŞTI,
C.P. 28-30

Cu menţiunea **Cartea prin poştă**

Tehnoredactare computerizată
Editura şi Tipografia

MIRON

Tel. 641.17.21
641.33.04
Str. Baiulescu 63A,
Bucureşti, Sector 5
(lîngă staţia de
metrou Pieptănari)

ÎN ATENŢIA LIBRARILOR:

În acest cont se va depune valoarea timbrului literar conform Legii 35/1994.
Uniunea Scriitorilor
cont nr.45106262 BC - SMB

CEVA MORT A FOST AICI...

Gabe tocmai s-a pierdut - într-o piramidă. Cu un minut în urmă, verișoara lui cea zurlie, Sari, era exact în fața lui în tunelul din piramidă. În următorul minut a dispărut.

Dar Gabe nu e singur. În piramidă mai e cineva.

Cineva. Sau ceva.

Gabe nu crede în blestemul preotesei. Dar asta nu înseamnă că blestemul nu e adevărat.

Nu-i așa?

1500 lei
30 lei T.L.
1530 lei Total